

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 3

Ožujak 2016

First-class postage paid at Rutherford, N.J. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

50088, Rio de Janeiro, RJ

CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom

broju uzeti su iz tekući broja

časopisa

„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Krist - Prvine Uskrsnuća 2

Međunarodne Biblijske Studije

Snažna Vjera 16

Jednostavna Vjera 19

Malaksajuća Vjera 22

Vjera u Uskrsnuće 25

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Iskustva Gornje Sobe

Dio I 28

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – MARCH 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

Krist - Prvine Uskrsnuća

Predgovor: Mnogi u Kršćanskom svijetu u ovo doba godine poklanjaju posebnu pažnju iskustvima i događajima povezanim sa životom, službom, smrću, i uskrsnućem Isusa Krista. Stranice ovogodišnjeg Martovskog i Aprilskog izdanja "SVANUĆA" će se slično tome usredotočiti na tu svevažecu temu. Nadamo se da će pregled nekih od predivnih istina usredotočenih na Božji veliki dar njegovog "jedinorođenog Sina" obnoviti našu vjeru u Božanski naum da uskoro izlije na čovječanstvo obećane blagoslove svog kraljevstva. Neka nas razmatranje tih pravovremenih pouka potakne na veću vjernost u našem svakodnevnom hodu sa Gospodarom.

U NEDJELJU 27 Ožujka, milijuni ljudi širom zemlje će proslaviti uskrsnuće Isusa Krista iz mrtvih. Mnogi će učestvovati u vjerskim obredima s kojima se obilježava ovaj važan događaj sa pobožnošću i štovanjem. Neki će to također iskoristiti kao priliku da se sakupe zajedno kao obitelj i da uživaju u blagoslovima tog dana. Poruka sadržana u tisućama propovijedi koje će biti održane na Uskrsnu Nedjelju, nesumnjivo će, privremeno dati mjeru nade nekima. Međutim, općenito gledajući, pravo značenje Kristovog

uskrsnuća iz mrtvih neće biti cijenjen, prvenstveno zbog toga što nije shvaćeno.

Uskrsnuće Božjeg “jedinorođenog Sina” nosi životovažan odnos prema velikom planu vjekova na kojemu Stvoritelj radi za konačno blagoslivljanje osuđene i umiruće rase čovječanstva. (Ivan 3:16) To nije nekakav predloženi plan, koji može ili nemora doći do svog ostvarenja. Božji će se plan provesti do uspješnog završetka. S ljudskim planovima je drugačije. Mnogi su skloni reći: kada bi bili donešeni ispravni zakoni; ako bi ljudi uradili ovo ili ono; ako bi pravi pojedinci bili izabrani u vladu; ako bi crkve preuzele veće vodstvo u ljudskim zbivanjima; ili, ako bi se učinilo ovo ili ono, tada bi svijet bio mnogo bolje mjesto za život.

Mnogo je patnje u svijetu danas, ali to nije ništa novo. To je bilo istina kroz sve vjekove još od vremena stvaranja. Sada, međutim, osim uobičajenih nevolja povezanih sa vladavinom grijeha i smrti, svijet prolazi kroz razdoblje koje je u Svetom Pismu proročanski nazvano kao “vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda.” (Dan. 12:1) Ta tjeskoba je svijetom raširena, i često se ljudi pitaju, postoji li doista Bog na nebu, i ako da, zašto se ne čini da on išta radi oko njegovog ljudskog stvorenja koje pati. Pravi odgovor na ta pitanja ukazuje na razliku između Božjeg plana za čovječanstvo i onih palog ljudskog nastojanja.

Biblija ističe da Bog još otkad je čovjek prekršio Božanski zakon u Edenskom Vrtu, radi na

tome da izvuče svoja ljudska stvorenja iz smrti, koja je bila posljedicom čovjekovog prijestupa. Bog ne očekuje od čovjeka da ga obavjesti što bi on trebao učiniti oko ljudske patnje. Bog ima svoj vlastiti plan koji se je, iz stoljeća u stoljeće, iz doba u doba nastavio kretati naprijed prema završetku. Taj plan uključuje uklanjanje sve ljudske patnje, uključujući uništenje “posljednjeg neprijatelja...smrti.” (1 Kor. 15:26) Ispunjenje tog plana nije ograničeno na izvjestan naraštaj, nego se primjenjuje na Adama i Evu, i na sve koji su od tada živjeli. Bog voli one od svog ljudskog stvorenja koji su živjeli prije Potopa jednako kao što voli i ljude danas, zaista, svaki naraštaj. Kada čitamo da je “Bog tako uzljubio svijet te da je dao Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni,” ukazivanje je na Božju ljubav prema cijeloj ljudskoj rasi. (Ivan 3:16)

ISKUSTVO SA ZLOM

Bog je vidio potrebu da cijelo čovječanstvo iskusi užasne posljedice grijeha. Njegov je dizajn bio da zemlja treba biti ispunjena sa njegovim ljudskim stvorenjem. To je trebalo biti ostvareno kroz rađanje: “Plodite se i množite i napunite zemlju,” dao je uputu Adamu i Evi. (1 Moj. 1:28) Bog je dopustio da naši praroditelji prekrše njegov zakon. On je znao da će iskustvo sa zlom biti najbolji način da stvori unutar njih odlučnost da se odupru grijehu i da hode putevima pravednosti.

Bog je znao da će to iskustvo sa zlom jednako tako koristiti svim njegovim ljudskim stvorenjima, pa je stoga dopustio da se grijeh i smrt nastave kroz vjekove. On će to dopuštati sve dok ne bude bio rođen dovoljan broj da pravilno napuni zemlju. Tada će on intervenirati u korist ljudskog roda koji pati. Ta priprema ne znači da je Bog bio nezainteresiran za svoja ljudska stvorenja, On je nastavio ljubiti čovječanstvo, i, kroz sve je vjekove nastavio vršiti pripreme za njihovo oslobođenje iz grijeha i smrti.

OBEĆANJA BOŽJE RIJEČI

Rad Božjeg plana se odražava u mnogim obećanjima njegove Riječi, počev sa Prvom Mojsijevom i završavajući sa Knjigom Otkrivenje. Osuđujući naše praroditelje na smrt, Bog je rekao Sotoni - bio je simboliziran sa zmijom - da će sjeme žene zgnječiti njegovu glavu, i da njegovo sjeme treba ugristi petu sjemena žene. (1 Moj. 3:15) To je vrlo nejasan jezik. Međutim, u svjetlu naknadnog odvijanja Božjeg plana, mi utvrđujemo da su te riječi izrečene zmiji ukazivanje na konačno uništenje Sotone, i zla, što će doći kao posljedica Kristovog djela žrtvovanja.

U Otkr. 20:1, 2 na sjeme o kojem se govorilo u Prvoj Mojsijevoj je ukazano kao na "anđela," koji silazi dolje "s neba" i hvata "staru zmiju, to jest Đavla i Sotonu," i veže ga na tisuću godina. O tom tisućugodišnjem razdoblju se također

govori kao i o Kristovoj vladavini. (reci 4,6) Blagoslovi koji će doći čovječanstvu kao posljedica Kristove tisućugodišnje vladavine opisani su kasnije u ovom i sljedećem poglavlju Otkrivenja. Ti su blagoslovi toliko dalekosežni da se mrtve vidjelo kako su “predani” iz “podzemlja [Grčki Hades, što znači grob],” kako bi ih se vratilo natrag u Božju naklonost i zajedništvo s njim. (reci 12-15; pogl. 21:1-4) Kada jednom to slavno djelo počne, ljudi više neće pitati zašto Bog ne radi ništa u svezi ljudske patnje.

“SJEME” OBEĆANO ABRAHAMU

Nakon Potopa, Bog je dao prekrasno obećanje Abrahamu, koje je ponovno otkrilo njegovu namjeru da učini nešto u svezi ljudske patnje. Bog je rekao Abrahamu da kroz njegovu “sjeme” on bude blagoslovio “sve narode zemaljske.” (1 Moj. 12:3; 22:18) Kada je Abraham pokazao svoju vjeru i lojalnost svojom spremnošću da prinese svog sina Izaka na žrtvu, Bog je potvrdio svoje obećanje “prisegom.” (Hebr. 6:13-18)

Potvrđujući obećanje, Bog je rekao Abrahamu da njegovo sjeme bude “zaposjelo vrata svojih neprijatelja.” (1 Moj. 22:17) U drevnim vremenima, kada su gradovi bili obzidani za zaštitu od neprijatelja, oni koji su posjedovali ili imali vlast nad vratima u stvarnosti su upravljali gradovima. Božje je obećanje, prema tome, podrazumjevalo da Abrahamovo sjeme treba biti pobjednički junak.

Tako su, misao žrtve, kod prinošenja njegovog sina Izaka, i ideja o vladanju, oboje bili povezani sa obećanjem Nebeskog Oca Abrahamu. Kroz cijeli Stari Zavjet, i u Novom Zavjetu, Božja obećanja su se nastavila zadržavati na ta dva aspekta Božanskog plana spasenja.

MIROTVORAC I VLADAR

Kada se Jakov, Abrahamov unuk, približio smrti, blagoslovio je svoje sinove - svoje prirodno “sjeme.” Njegov blagoslov Judi bio je u obliku proročanstva u svezi dolaska tog velikog vladara a koji se je podrazumjevaao u obećanju datom njegovom djedu. Jakov ukazuje na njega kao na “Šiloh”- znači spokojan ili miroljubiv - i rekao je da će se “k njemu okupiti [Hebrejski poslušnost] narodi.” (1 Moj. 49:8-12) On je također govorio o tome koji treba doći od Jude kao o “lavu.” Hebreji su tada bili u Egiptu, i u Egipatskoj vladavini lav je simbolizirao pravo na vladanje. Prema tome, mi opet imamo misao o vladavini povezanoj sa obećanim sjemenom.

U Iza. 52:10 na tog je dolazećeg vladara ukazano kao na “svetu mišicu” Jehovinu. Obećanje je da će se ta “mišica” razotkriti “na oči svim narodima, da svi krajevi zemaljski vide spasenje Boga našega.” U sljedećem poglavlju Izaijinog proročanstva otkrivena je činjenica da ta “ruka GOSPODNJA” prvo mora biti žrtvovana, “kao jaganjac na klanje odveden,” da njegova vladavina

mora čekati sve dok se ne završi njegovo djelo žrtvovanja. (Iza. 53:1,7)

Proročanstvo o rođenju “sjemena” obećanja zapisano je u Iza. 9:6,7, gdje čitamo, “Jer dijete nam se rodilo, sin nam je podaren; i na njegovu će ramenu biti vlast. I nadjenut će mu ime: Čudesnik, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mira. Veličini njegove vladavine i miru neće biti kraja...Revnost GOSPODA nad vojskama to će učiniti.”

GORA SIMBOL KRALJEVSTVA

Kada je Izrael postao kraljevstvom, njegovi su kraljevi vladali sa doslovne gore Sion u Jeruzalemu. To je bila teokratska vladavina u kojoj su uzastopni kraljevi predstavljali Boga, i bilo je rečeno da sjede na “prijestolju GOSPODNJEM.” (1 Ljet. 29:23) U obećanjima o budućem kraljevstvu koja su izgovorili proroci, Bog je koristio izraz “gora Sion” da simbolizira Mesijansko Kraljevstvo. U drugim su slučajevima Božji proroci govorili o njemu jednostavno kao o “gori GOSPODNJOJ.” (Joel 2:32; Obad. 17,21; Mih. 4:2,7; Zah. 8:3) Zaista su ohrabrujuća mnoga obećanja što se tiče “gore Sion” i “gore GOSPODNJE.”

U jednom takvom proročanstvu mi čitamo: “Jahve nad Vojskama spremić će svim narodima na ovoj gori gozbu od pretiline, gozbu od izvrsna vina, od pretiline sočne, od vina staložena. Na ovoj gori on će raskinuti zastor što zastiraše sve narode,

pokrivač koji sva plemena pokrivaše i uništiti će smrt zasvagda. I suzu će sa svakog lica Jahve, Gospod, otrti - sramotu će svog naroda na svoj zemlji skinuti: tako Jahve reče. I reći će se u onaj dan: "Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdasmu, on nas je spasio; ovo je Jahve u koga se uzdasmu! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu." (Iza. 25:6-9)

Prorok Danijel je također prerekao uspostavu te "gore GOSPODNJE." U Danijelovom tumačenju Nebukadnezarovog sna, u kojem je kralj Babilona vidio čovjek sličan lik da glavom od zlata, prsima i rukama od srebra, trbuhom i bedrima od bakra, i nogama od željeza, on nam daje pregled vladanja i pada četiri velika Neznabožačka kraljevstva, počev s Babilonom i završavajući s Rimom. (Dan. 2:31-45) Mi shvaćamo iz Danijelovog tumačenja sna da je glava lika predstavljala Babilonsko carstvo, i da stopala i prsti lika simboliziraju podjelu Rimskog carstva, posljednjeg od četiri velike Neznabožačke sile. Ti su "prsti" bili predstavljeni u različitim državama Evrope prije Prvog Svjetskog Rata, koji je počeo 1914.

U svom snu, Nebukadnezar je vidio kamen "odvaljen a da rukama nije bio taknut, i udari u kip, u njegova stopala," prouzročujući njegov pad, razbijanje u komade, i da je na koncu bio otpuhan kao "pljeva." Zatim je "kamen koji bijaše udario u kip postao velika gora i ispunio svu zemlju." (reci

34,35) Danijel to tumači ukazujući da će “u dane” vladara predstavljenih sa stopalima lika “Bog nebeski” podignuti kraljevstvo. Ta “gora” ili kraljevstvo Gospodinovo, Danijel je prerekao, ne bude bilo dano drugom narodu, nego bude, “samo stajalo dovijeka.” (redak 44)

Mihej, još jedan od Božjih svetih proroka, također bilježi proročanstvo u kojemu je kraljevstvo Gospodinovo uspoređeno sa gorom. “Dogodit će se na kraju dana: Gora Doma Jahvina bit će postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova. K njoj će se stjecat svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: "Hajde, uziđimo na goru Jahvinu, u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučit` svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim. Jer će sa Siona Zakon izaći, riječ Jahvina iz Jeruzalema. On će upravljati mnogim pučanstvima i bit će sudac moćnim narodima. Svoje će mačeve prekovati u ralice, a svoja koplja u radne srpove. Narod na narod neće mača dizati niti će se više za rat vježbati. Svaki će mirno živjeti pod lozom vinovom, pod smokvom svojom, i nitko ga neće plašiti. To rekoše usta Jahve nad Vojskama.” (Mihej 4:1-4)

ISUS, OBEĆANI

Ovo i mnoga druga obećanja i proročanstva dala su pobožnom i vjerujućem Izraelcu jasnu nadu da im Bog bude jednog dana poslao velikog Osloboditelja, jednoga koji će ih osloboditi od

tuđinske vlasti, i uzvisiti ih na položaj istaknutosti među narodima. Kada je Isus došao, neki od Izraelaca prihvatili su ga kao obećanog Mesiju. Andrija je rekao Petru, svom bratu, “Našli smo Mesiju, što je u prijevodu - Krist.” (Ivan 1:40,41)

Svi Isusovi pravi učenici imali su to razumijevanje i vjerovanje. Njima je Isus bio onaj kojeg je Bog poslao da ispuni sva predivna obećanja u svezi “sjemena,” “Šiloha,” “svete mišice” Jehovine, onoga koji je nazvan “Čudesnik, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mira.” Oni su vjerovali da je on imao biti onaj koji će biti glava nad Božjim vladajućim domom u Jeruzalemu na gori Sion, i onaj koji će podignuti kraljevstvo koje bude blagoslovilo sve nacije sa mirom i sigurnošću.

Kako je Isus nastavio sa svojom službom, njegovi su oduševljeni učenici postajali sve više uvjerenima da je on zaista bio obećani Mesija. Dok je išao naokolo propovijedajući što se tiče kraljevstva, i ilustrirajući njegove blagoslove sa svojim čudima, oni su znali da je Bog Izraelov zacijelo morao biti s tim predivnim čovjekom. Oni su vjerovali da iako on nije imao vojsku, da će uz pomoć Božje sile toliko očite u njegovim djelima, Izrael pod njegovim vodstvom biti u stanju zbaciti Rimski jaram, postati opet slobodnom nacijom, i pod njihovim Mesijom proširiti obećanu “goru” Božjeg kraljevstva diljem svijeta. Samo nekoliko dana prije nego što je umro, kad je ujahao u Jeruzalem na mladuncu magarca, bio je pozdravljen

kao kralj, “Sin Davidov,” od mnoštva njegovih oduševljenih pristalica. (Mat. 21:7-11)

ZAPREPAŠTENJE I ZBUNJENOST

Međutim, gotovo bez upozorenja, i suprotno očekivanjima svojih učenika, Isusa su pogubili njegovi neprijatelji. Ono što im je izgledalo još više zbunjujućim je bilo to što se on predao svojim neprijateljima, ne čineći nikakav napor da se oslobodi od optužbi svaljenih na njega. Naravno, iako su učenici još uvijek održavali treperavu nadu, oni su shvaćali da mrtvi Mesija nije mogao ispuniti obećanja dana što se tiče njega. Kako bi Isus sada mogao podignuti kraljevstvo, ili biti Knez Mira? Kako je on mogao ispuniti bilo koju od stvari koje su bile prorečene što se tiče njega od Božjih proroka? Isus je bio mrtav, i njihova očekivanja su izledala raspršenima.

Međutim, njihove nade uskoro su bile oživljene. Čak i prije nego je puni učinak njegove smrti dostigao svijest učenika, Isus je bio podignut iz mrtvih. U sljedećim danima i tjednima, on ih je obavjestio da mu je bila dana “sva vlast na nebu i na zemlji.” (Mat. 28:18) Oni nisu odjednom potpuno shvatili sve posljedice Isusove smrti i naknadnog uskrsnuća. Kroz njegova različita pojavljivanja, i konačno dolaskom Svetog Duha na Pedeseticu, učenici su počeli shvaćati da Isus doista bude uspostavio davno obećano Mesijansko kraljevstvo, i to u daleko većim razmjerima nego su oni ikada

mogli zamisliti. Mesija nije samo bio živ, nego je bio “preuzvišen” u božansku prirodu, i “sjeo je zdesna prijestolju Božjem.” (Filip. 2:8, 9; Hebr. 12:2)

Učenici su također naučili da prije nego Mesijansko kraljevstvo bude bilo uspostavljeno na zemlji, mala grupa vjernih sljedbenika trebala je biti izabrana od ljudi, i pripremljena da živi i vlada s njim kada se on vrati o drugom dolasku. To se djelo nastavilo tokom cijelog Evandeoskog doba od Pedesetnice, međutim svijet općenito nije znao ništa o tome. Oni koji pitaju zašto Bog ne poduzme nešto u svezi ljudske patnje ne shvaćaju da on priprema te Kristove suradnike da upravljaju zakonima vladavine koja će ublažiti svu ljudsku patnju, i čak uništiti i samu smrt. (Rim. 8:16-23) Zaista, Isus je umro na križu Kalvarije da zauzme grešnikovo mjesto u smrti, da bi cijelom čovječanstvu mogla biti dana prilika da bude vraćeno u beskrajni život na zemlji. (1 Kor. 15:21, 22)

“AKO PAK KRIST NIJE USKRSNUO”

Bilo je nekih u Pavlovim danima koji nisu vjerovali da je Isus bio podignut iz mrtvih. Međutim, Pavao je napisao, “A ako Krist nije ustao iz mrtvih, onda je naša poruka beskorisna [prazna], a isto tako i vaša vjera.” (1 Kor. 15:14) Isus je umro da otkupi čovječanstvo iz smrti, međutim mrtvi Otkupitelj nije mogao obnoviti one za koje je umro. “Ako Krist nije ustao iz mrtvih,” tada nema niti

“sjemena” obećanja da blagoslovi sve narode zemaljske, i nikoga da ispuni sva predivna Mesijanska obećanja data po prorocima. “Ako Krist nije ustao iz mrtvih,” tada nikada nebi moglo biti svijetom raširenog kraljevstva mira i pravednosti. Kako je doista važno Isusovo uskrsnuće u izvršenju Božjeg plana spasenja.

Pavao, međutim, potvrđuje ponavljajuće riječi našeg uvodnog teksta, “Ali sada, Krist, uskrsnu od mrtvih i postade prvina onih koji usnuše.” (1 Kor. 15:20) Svi mrtvi, Kršćani i Nekrešćani, su “usnuli,” nesvjesni. Čak su i Kršćani, oni koji su “usnuli u Kristu,” “propali,” sve do uskrsnuća mrtvih. (redak 18) Naše jamstvo uskrsnuća i budućeg života za sve koji su umrli, se prema tome, zasniva na činjenici da je Isus bio podignut iz mrtvih.

Pavao je naveo da je Krist postao “prvine” od onih koji su usnuli. Zajedno s njim kao dio klase “prvina” njegovi su vjerni sljedbenici ovog Evanđeoskog Doba. (Jak. 1:18; Otkr. 14:4) Oni su dovedeni iz smrti kroz ono što Ivan u Otkrivenju opisuje kao “prvo uskrsnuće.” (Otkr. 20:4-6) Njihov odabir i obučavanje zahtjevao je cijelo Evanđeosko Doba. Osim toga, prije podizanja ostatka čovječanstva, drevni sluge Božji, počev od Abela, pa sve do Ivana Krstitelja, biti će dovedeni iz smrtnog sna kroz ono što Pavao opisuje kao “bolje uskrsnuće.” (Hebr. 11:1-40; Mat. 11:11) Oni će biti ljudski predstavnici - “glavari [vladari] po svoj

zemlji”- nebeske klase Krista tijekom Mesijanskog kraljevstva. (Ps. 45:16)

Zatim će uslijediti opće buđenje svih mrtvih, “svatko svojim redom,” a što je isto omogućeno kroz Isusovu smrt i uskrsnuće. (1 Kor. 15:23) Kakva blažena nada za umorni i strahom ispunjeni svijet danas. To je nada da će se uskoro očitovati to slavno obećano kraljevstvo “sa silom i slavom velikom” za blagoslivljanje svih naroda zemaljskih. (Iza. 40:5; Mat. 24:30) To je nada da će mir i dobra volja uskoro biti uspostavljeni po svoj zemlji, i da će grijeh, sebičnost, bolest, i smrt biti uništeni. To je nada da će naši dragi koji su umrli biti probuđeni iz smrtnog sna, da bi i oni također mogli imati udjela u blagoslovima Mesijanskog kraljevstva. Sve te nade, i još mnogo više, zasigurane su zbog toga što je Isus Krist bio podignut iz mrtvih.

Zasigurno, Biblija obećava da dolazi novi dan prilke za sve, a što je Bog učinio sigurnim uskrsnućem Isusa Krista iz mrtvih. Pavao je rekao da je Bog “odredio dan kad će pravedno suditi svijetu, preko čovjeka[Krist] kojega je za to odredio. Podigao ga je iz mrtvih i time nam pružio dokaz za to.” (Djela 17:31) Radujmo se tim predivnim istinama koje se nalaze u Božjoj Riječi!

Snažna Vjera

Ključni redak: „*I odmah povika otac djetetov te sa suzama reče: Vjerujem, Gospodine; pomozi mojoj nevjeri.*“
Marko 9:24

Izabrani tekstovi:
Marko 9:14-29

NEPOSREDNO PRIJE događaja današnje lekcije, mi nalazimo Isusa „preobraženog“ na „visokoj gori“ u veličanstvenoj odjeći pred Petrom, Jakovom, i Ivanom. (Marko 9:1-9) Petar će kasnije potvrditi važnost tog događaja objašnjavajući da su oni bili „očevici

njegova veličanstva. Od Oca je doista primio čast i slavu kad mu ono od uzvišene Slave doprije ovaj glas: Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, u njemu mi sva milina! Taj glas, koji s neba dopiraše, čusmo mi koji bijasmo s njime na Svetoj gori.“ (2 Pet. 1:16-18)

Po silasku s gore, oni nalaze druge učenike okružene s mnoštvom, i pismoznancima koji su ih ispitivali. Kad je Isus pitao pismoznance zašto se raspravljaju s učenicima, čovjek je istupio iz mnoštva, objašnjavajući da je on bio doveo svog sina da istjeraju demona koji ga je mučio iz njega. Isus je odgovorio rekavši, „O, naraštaju nevjerni, dokle ću biti s vama? Dokle ću vas podnositi?

Dovedite mi ga.“ Vidjevši Isusa, demon je bacio dječaka u grč. (Marko 9:14-20)

Isus je pitao koliko je dugo dječak opsjednut s demonom, i njegov je otac rekao da to traje još od djetinjstva. Isus mu je rekao, „Ako možeš vjerovati; sve je moguće onomu tko vjeruje.“ (reci 21-23) Ovdje je Gospodin naglasio pokazivanje vjere u Božju moć. Pavao je kasnije rekao, „A bez vjere nemoguće je njemu ugoditi.“ (Hebr. 11:6) Shvaćajući svoj nedostatak vjere kao razlog za to što je demon još uvijek posjedovao njegovog sina, čovjek je povikao sa suzama, kao što je navedeno u našem Ključnom Retku. Isus je prekorio demona, i on je odmah izišao iz dječaka. (Marko 9:24, 25)

Nakon toga, učenici su pitali zašto oni nisu bili u stanju istjerati demona. Isusov odgovor je zapravo srž današnje pouke: „Taj rod ne može izići ni po čemu drugome osim molitvom i postom.“ (redak 29) Isus je naglasio svojim sljedbenicima da njihova najveća snaga bude rezultirala iz života samo-odricanja i molitve, temeljeno na nepokolebljivoj vjeri. Gospodin je dao mnoga „nadasve velika i dragocjena obećanja“ onima koji žive na takav način. Kod ovog i drugih čuda, Gospodin je zahtijevao vjeru kao uvjet izlječenja. On je tako očitovao djelima dolazeću slavu i moć svog kraljevstva, koje je bilo pokazano na Gori Preobraženja.

Bog sada traži klasu posebno vjerne i poslušne djece da budu sunasljednici sa Isusom u

njegovom dolazećem slavnom kraljevstvu. Odabirući tu klasu, koja će pomagati izlijevati njegove blagoslove na cijeli svijet čovječanstva, Nebeski Otac želi jedino one koji mogu pokazati apsolutnu vjeru u njega. Shodno tome, Božje pravilo u ophođenju sa crkvom tokom cijelog Evandeoskog doba je bilo, „Neka vam bude po vašoj vjeri.“ (Mat. 9:29)

U kraljevstvu će očitovanja božanske moći biti pokazana svima koji pokazuju vjeru. Međutim, nama sada, je data prednost razvijanja snažne, duboke vjere temeljene na Božjim obećanjima. Kad su silazili s gore, Isus je rekao Petru, Jakovu i Ivanu da ne bi trebali govoriti nikome o onome što su vidjeli, sve dok, „sin čovječji ne bude uskrišen od mrtvih.“ (Marko 9:9) Trojica su sišli sa tom misli utisnutom u njihovim mislima. Nakon Kristovog uskrsnuća bila je prednost njegovih sljedbenika da propovijedaju, sa snažnom vjerom, dolazeću slavu njegovog kraljevstva.

Jednostavna Vjera

Ključni redak: „Tada ga Isus, pogledavši, zavolje te mu reče: Jedno ti nedostaje: idi prodaj što god imaš i podaj siromasima pa ćeš imati blago u nebu; i dođi, uzmi križ i slijedi me.“ Marko 10:21

Izabrani tekst: Marko 10:17-31

pitao zašto ga je nazvao „dobrim,“ zato što je Bog jedini koji je uistinu dobar. (redak 18) Taj odgovor ukazuje da postoji samo jedan standard dobrote – onaj koji je predstavljen od Boga Oca. Iako nije bilo pogrešno nazvati Isusa „dobrim,“ čovjek najprije mora priznati božanski standard. Tada on može ispravno cijiniti Isusa kao priznatog Božjeg učitelja.

Isus je zatim usmjerio pažnju mladog čovjeka na Zakon, pitajući ga da li je držao njegove različite zapovjedi. (redak 19) Neki bi mogli pitati zašto Isus nije odgovorio kao što bi mi mogli danas—„priznaj svoju nesposobnost da držiš Zakon savršeno, vjeruj u Krista Isusa kao onoga koji te je

FOKUS današnje pouke je mladi čovjek iz bogate Židovske obitelji koji je pitao Isusa, „Učitelju dobri, što bih trebao činiti da baštinim vječni život?“ (Marko 10:17) Isus nije odmah odgovorio na pitanje, nego je prvo pripremio mladića za ispravno razumijevanje. On ga je

otkupio, i potpuno posveti svoj život Gospodinu.“ Mi odgovaramo da još nije bilo došlo pravo vrijeme da takva izjava bude u potpunosti objavljena, budući je Savez Zakona još uvijek bio na snazi. Isus ga još nije bio ispunio, „pribivši ga na križ.“ (Kol. 2:14) Stoga, je on s pravom usmjerio pažnju mladog čovjeka na Zakon, pokazujući da je put u vječni život bio kroz držanje njegovih zapovjedi.

Kasnije Novi Zavjet uči što Židovi, kao narod, nisu uspjeli razabrati. „Stoga se djelima Zakona neće pred njim opravdati ni jedno tijelo: jer po Zakonu je spoznaja grijeha.“ (Rim. 3:20) Svrha Zakona bila je, prije svega, ispitati Isusa i pokazati njegovu savršenost kroz činjenicu da je on bio u stanju držati ga. Kao drugo, on je dokazao Židovima, i svim ljudima, nemogućnost bilo koga izuzev savršenog čovjeka da ispuni uvjete tog saveza.

Kad je mladić odgovorio, „Učitelju, sve sam to držao od svoje mladosti,“ Isus ga je s puno ljubavi pogledao. (Marko 10:20) On je vidio da je taj čovjek bio daleko iznad mnogih po plemenitosti karaktera. Ipak, Gospodin je shvatio da je on bio osljepljen tradicijama tog vremena, i da je propustio pokazati ljubav i brigu za mnoge siromašne posvud oko njega. Stoga ga je on nježno podsjetio na tu činjenicu odgovarajući kako je navedeno u riječima našeg Ključnog Retka.

Ovdje je bio odgovor kojeg je mladi čovjek trebao, i koji mu može pomoći u razvijanju jednostavne vjere neophodne da bi se naslijedilo vječni život. Svaki Židov tako spreman i voljan žrtvovati svoja zemaljska „blaga“ i koji postane Isusovim sljedbenikom bio bi smatran dostojnim prijenosa iz kuće „slugu“ pod Mojsijem u kuću „sinova“ pod Kristom. (Hebr. 3:5, 6) Međutim, mladić, toliko pun pouzdanja nekoliko trenutaka ranije, utvrđuje da je Učitelj dirnuo njegovo srce na najranjivije mjesto. On nije imao dovoljno ljubavi za Boga i za svoje bližnje. „I rastuži se on zbog te riječi i ode žalostan: jer je imao velik imetak.“ (Marko 10:22)

Isus se zatim okrenuo prema svojim učenicima, govoreći im kako je teško „onima koji se uzdaju u bogatstvo“ ući u kraljevstvo Božje. (reci 23-27) Upamtimo te riječi o jednostavnoj vjeri, i sakupljajmo si „blago na nebu...jer gdje vam je blago, ondje će biti i srce vaše.“ (Mat. 6:20, 21)

Malaksajuća Vjera

***Ključni redak: „I reče mu Isus: Zaista, kažem ti: Danas, upravo ove noći, prije nego li se pijetao dvaput oglasi, triput ćeš me zanijekati.“
Marko 14:30***

***Izabrani tekst:
Marko 14:26-31, 66-72***

RIJEČ VJERA, KAKO JE KORIŠTENA u Novom Zavjetu, prevedena je sa Grčke riječi *pistis*, koja znači „osvjedočenje“ ili „uvjerenje.“ Ta Grčka riječ također ima dodatnu misao oslanjanja na Krista za spasenje, i postojanosti u tome. Ta postojanost, ili lojalnost u našem

oslanjanju na Krista, u fokusu je današnje pouke.

Apostol Petar, prije nego što je bio začet Svetim Duhom, bio je čovjek snažnog karaktera i hrabrosti, ali i vrlo nagao. Ne shvaćajući nikakav strah, Petrovo samopouzdanje vodilo ga je do toga da je manje bdio i molio se nego što je trebao. Isus je vidio tu slabost u Petru i upozorio ga na njene posljedice: "Šimune, Šimune, evo Sotona zaiska da vas prorešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću." (Luka 22:31, 32) U samouvjerenosti, Petar je odgovorio Isusu, rekavši, „Gospodine, s tobom sam spreman i u tamnicu i u smrt.“ (redak 33)

U našem Ključnom Retku i Izabranom Tekstu, mi vidimo kako je snažno bilo ispitano Petrovo oslanjanje na svoju vlastitu snagu. Isus je izrekao te riječi Petru kratko nakon što je jeo svoj posljednji obrok sa učenicima. Otišli su u Getsemani, smješten na Maslinskoj Gori, gdje je Isus uzeo Petra, Jakova i Ivana na mjesto gdje je mogao moliti, ostavljajući ih same nakratko. „I dođe, nađe ih pozaspale pa reče Petru: "Šimune, spavaš? Jedan sat nisi mogao probdjeti? Bdijte i molite da ne padnete u napast. Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.“ (Marko 14:37, 38)

Isus se tri puta otišao moliti, i svaki puta njegovi najbliži učenici nisu mogli ostati budni. Vrativši se treći puta, Isus je objavio, „došao je trenutak,“ i odmah je došao Juda sa „silnom svjetinom..., od svećeničkih glavara i pismoznanaca i starješina.“ Hrabar, nagli Petar ponovno je požurio u akciju, izvlačeći svoj mač i odsjekavši uho jednome od slugu prvosvećenika. (reci 39-47) Međutim, Isus se je predao, znajući da je bilo vrijeme za dovršenje njegovog zemaljskog zadatka. Petar i drugi učenici bili su vrlo zbunjeni. Vidjeti njihovog Gospodara naizgled bez moći s neba, predanog svojim neprijateljima, i vođenog s jednog suda na drugi, imalo je paralizirajući učinak na njih, posebno na Petra. Kako je on išao za Isusom, bio je prepoznat kao Nazarećaninov učenik. Tri puta su ga otkrili, i svaki puta on je zanijekao da pozna Isusa—treći puta se kleo, nakon čega se čulo kukurikanje

pijetla po drugi puta, kao što je Isus bio upozorio. (reci 66-72)

U svom najmračnijem času bez Učitelja pored sebe, Petrova se vjera uvelike borila. On je učio istinitost Isusovih riječi: „Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.“ (Marko 14:38) Takva je opasnost ne dopuštanja da naša vjera počiva isključivo na snazi našeg Gospodina. Ako se oslanjamo na tijelo, mi ćemo imati vjeru koja će se boriti za svoj opstanak. Petru je bilo rečeno da će biti prorešetan od Sotone. Kasnije, u svojoj prvoj poslanici, on je obećao da će mo i mi također imati „ognjene“ kušnje da dokažemo našu vjeru. (1 Pet. 4:12, 13) Imajmo na umu Petrov primjer, koji je pobjedio svoju slabost, tako da naša vjera može postati snažnijom u kušnjama, s radovanjem.

Vjera u Uskrsnuće

Ključni redak: „*I reče im on: Ne bojte se. Isusa tražite? Raspetoga Nazarećanina? Uskrsnuo je; nije ovdje; evo mjesta gdje su ga položili.*“
Marko 16:6

Izabrani tekstovi:
Marko 16:1-8

ISTINA O Isusovom uskrsnuću „trećeg dana“ bila je na tri načina potvrđena njegovim sljedbenicima. Prvo, „anđeo Gospodinov sišao je s neba, pristupio, otkotrljao kamen s ulaza“ grobnice. (Mat. 28:2) Kamen je bio uklonjen zato što je bio preprekom vjernim ženama koje su došle sa mirodijama

pomazati tijelo svog Gospodina, i vojnici su bili paralizirani od straha tako da nisu mogli spriječiti te žene na njihovoj dražesnoj misiji. (redak 4) Drugo, anđeo je usmjerio njihovu pažnju na prazan grob i složenu pogrebnu odjeću, zajedno sa izjavom, „on je uskrsnuo.“ (reci 5, 6) Treće, uskrsli Gospodin sam se pojavio i razgovarao najprije sa Marijom Magdalenom izvan groba, zatim svojim učenicima, i drugima, kao što je opisao Apostol Pavao. (Ivan 20:11-20; 1 Kor. 15:1-8)

Mi ističemo ove činjenice u odnosu na Isusovo uskrsnuće zato što je to temeljno učenje Kršćanske vjere. To je učenje toliko važno da je Apostol Pavao rekao, „Jer ako mrtvi ne uskrsavaju,

ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima. Onda i oni koji usnuše u Kristu, propadoše.“ (1 Kor. 15:16-18) Drugi Biblijski tekstovi ističu da je vjera u uskrsnuće povezana izravno sa vjerom u otkupninu, i u Abrahamska obećanja. (reci 21,22; 1 Tim. 2:3-6; 1 Moj. 22:17, 18)

Isusovo uskrsnuće daje sigurnost da će Bog ispuniti svoje obećanje da blagoslovi sve zemaljske narode. S tim u vezi je Isus bio objavio da je njegov Otac Bog „živih,“ ne „mrtvih.“ (Luka 20:37,38) Uskrsnuće također definira Adamovu smrt – ne kao vječno izumiranje, nego kao nesvjestan san. „Nema djela, ni umovanja, ni znanja, ni mudrosti, u grobu kamo ideš.“ (Prop. 9:10) Stoga je Isus govorio o budućem uskrsnuću mrtvih, rekavši, „jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izići će.“ (Ivan 5:28, 29)

U povezanosti s tim učenjem, mnogi će u Kršćanskom svijetu slaviti „Uskrsnu Nedjelju“ u sjećanje na Isusovo uskrsnuće. Riječ „Aštartinog“ pojavljuje se samo jednom u Bibliji Verzije Kralja Jakova, na kojem bi mjestu trebala biti ispravnije prevedena sa „Pasha.“ (Djela 12:4) Vjeruje se da su Rimo i Grko Katoličke crkve uvele naziv „Aštartinog“ [na Hrv. Uskrs] kao ukazivanje na godišnje sjećanje na Isusovo uskrsnuće da bi nadomjestili poganski praznik koji je nosio isto ime. Premda ne postoji Biblijski autoritet za proslavu „Uskrsa,“ ili mnogih običaja koji su se naknadno

priljepili za njega, posve je ispravno za Kršćane da se pobožno i s radošću sjete Gospodinovog uskrsnuća, posebno u ovo doba godine.

Pavao objašnjava da je bilo neophodno da dvanaest Apostola svjedoči o njegovom uskrsnuću. Ne bi bilo Evanđeoske poruke nade u Božansku naklonost čovječanstvu kroz mrtvog Spasitelja. Uskrsnuće Isusa je dokaz da je on vjerno izvršio djelo radi kojega je došao na svijet. Njegovo uzvišenje s desna Bogu dopušta nam da kažemo s pouzdanjem, „ali sada, Krist je uskrsnuo,“ i čini sigurnim da naša vjera nije „uzalud,“ nego da je sigurna i postojana. (1 Kor. 15:3-22)

Iskustva Gornje Sobe

Iz Kuta Gledanja Četiri Evandelisti

„On će vam pokazati veliku namještenu prostoriju na katu: ondje pripravite. I odoše oni i nadoše tako kako im je on rekao i pripraviše pashu. A kada je došao taj sat, sjede on za stol, i dvanaestorica apostola s njim.“
Luka 22:12-14

KROZ cijelu Riječ Božju, od Prve Mojsijeve do Otkrivenja, mi možemo vidjeti skladno svjedočanstvo Božjeg punog ljubavi plana za spasenje čovjeka i konačan oporavak od grijeha i smrti. Sveto Pismo nas nadalje obavještava da središnja stvar za dovođenje tog plana do završetka leži u činjenici da je Bog, koji je “tako ljubio svijet,” poslao “svoga jedinorođenoga Sina” da bude Otkupiteljem čovjeka. (Ivan 3:16)

U izvještajima evanđelja po Mateju, Marku, Luki i Ivanu, zapisani su mnogi od događaja i okolnosti koji su okruživali rođenje, život, službu, smrt i uskrsnuće toga kojeg je Bog poslao. To je bio “čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje

vrijeme.” (1 Tim. 2:5,6) Prema tome, najprikladnije je da mi na redovnoj osnovi pregledavamo različite aspekte Isusovog života, a što sve pruža bogatu duhovnu hranu za naš rast i razvoj kao “novog stvorenja.” (2 Kor. 5:17)

Kao oni koji nastojimo biti sljedbenici Gospodara, mi nalazimo da je jedan od najznačajnijih izvještaja o Isusovom životu zapis o onome što se dogodilo u “gornjoj prostoriji” tijekom večeri koja je prethodila njegovom raspeću i smrti. Luka 22:7-14 opisuje Isusove upute učenicima što se tiče pripremanja “velike namještene prostorije na katu.” Svi evanđelisti bilježe različite dijelove događaji koji su se zbili u satima koji su uslijedili, svaki naglašavajući izvjesne detalje za koje su smatratli da su od posebne važnosti, i kako su bili vođeni Božjim Svetim Duhom.

Sva četiri Evanđelja jasno pokazuju činjenicu da je neposredna svrha za okupljanje Isusa i njegovih dvanaest posebno izabраниh učenika u gornjoj sobi bila da bi mogli zajedno jesti obrok Židovske Pashe. (Mat. 26:19, 20; Marko 14:16, 17; Luka 22:13-15; Ivan 13:1-4) Zahtijev pod Mojsijevim Zakonom za sve Židove je bio da svake godine drže obred Pashe. Čineći to služilo bi im kao podsjećanje na njihovo izbavljenje iz Egipatskog ropstva mnogo stoljeća ranije. (2 Moj. 12:14, 24-27) Isus i njegovih dvanaest učenika bili su Židovi, i prema tome, dužni obdržavati to svake godine.

MATEJEVO SVJEDOČANSTVO

Matej je bio jedan od dvanaestorice okupljenih u gornjoj sobi s Isusom kad su imali obrok Pashe. Kad je on kasnije zapisao izvještaj o tim satima, on se sjetio da dok su jeli, da je Isus progovorio i rekao, “jedan od vas će me izdati.” Tada je uslijedila rasprava među učenicima dok su sjedili uokolo stola, i mnogi od njih su pitali, “Nisam valjda ja, Gospodine?” Tada je bilo otkriveno da je izdajnik imao biti Juda. (Mat. 26:21-25)

Nakon priče o Judi, Matej kao sljedeće bilježi da kako su nastavili jesti obrok Pashe, da je Isus ustanovio novi obred. On je uzeo od kruha koji je bio na stolu kao dio obroka; blagoslovio ga je, i razlomio ga, i dao ga učenicima govoreći, “Uzmite, jedite; ovo je moje tijelo.” Isto tako, Isus je zatim uzeo nešto od pića, “trsovog ploda;” blagoslovio ga, i dao ga učenicima, pozivajući učenike da ga piju. On je rekao da je ta “čaša” predstavljala njegovu krv, “koja se za mnoge prolijeva za oproštenje grijeha.” (Mat. 26:26-29)

Ova jednostavna ceremonija, koju je Matej ovdje opisao, jeste ono što su posvećeni vjernici tijekom Evandeoskog Doba nazvali “Spomen Večera.” Baš kao što je držanje Pashe bilo podsjećanje, ili Spomen, oslobođenja Izraela iz Egipatskog ropstva stoljećima ranije, tako je i ovaj novi obred bio posjećanje na veće izbavljenje. Isus je trebao umrijeti za manje od dvadeset i četiri sata.

On je imao biti Pashalno “janje Božje” u protuslici, koje bude “odnijelo grijeh svijeta,” i osigurao konačno oslobođenje čovječanstva iz ropstva “grijeha i smrti.” (Ivan 1:29; 1 Kor. 5:7; Rim. 8:2)

Apostol Pavao kasnije piše, nakon što mu je bila data vizija od Gospodina, što se tiče Isusovog uspostavljanja Spomen Večere. On kaže da kad je Isus pozvao svoje učenike da jedu razlomljeni kruh i da piju iz čaše – trsov plod – da im je rekao, “to činite meni na spomen.” Pavao nastavlja, navodeći da držeći taj Spomen, “smrt Gospodinovu navješćujete.” (1 Kor. 11:23-26)

ZNAČAJ KRUHA I ČAŠE

Dva simbola, kruh i čaša, predstavljaju dva aspekta “Gospodinove smrti” koju Pavao spominje. Kruh, za kojeg je Isus rekao da je simbolizirao njegovo tijelo, je prikladan prikaz otkupne značajke njegove smrti. Da bi bio otkupninom, ili odgovarajućom cijenom, za Oca Adama, Isus je imao biti ljudsko biće – postati tijelom. On je također imao biti savršen, neokaljan, kao što je bio Adam, prije nego je sagriješio. Isus je ispunio oba ova zahtjeva. Polazući dobrovoljno svoj savršeni život, svoju ljudsku prirodu, njegovo je tijelo bilo “slomljeno” za nas, on je osigurao otkupnu cijenu potrebnu za oslobođenje Adama i njegovog potomstva od kazne za grijeh – smrti.

Bog je, kroz Hošeu, proročanski govorio o otkupnini koja će biti omogućena, i koja bude

rezultirala sa oslobođenjem čovječanstva iz Adamske smrti. “Ja ću ih od vlasti groba otkupiti; ja ću ih od smrti iskupiti: O smrti, ja ću biti pomor tvoj; grobe, ja ću biti tvoja propast.” (Hošea 13:14) Tijekom svog prvog dolaska, Isus je identificirao sebe kao “Sina čovječjeg,” i kao instrument koji će biti korišten da se ispuni Hošeino proročanstvo. On je rekao, “Sin čovječji nije došao da mu se služi, nego služiti, i dati svoj život kao otkupninu za mnoge.” Pavao je kasnije naveo da je Isus umro kao “otkupnina za sve”—Božji “milosni dar...za sve ljude.” (Mat. 20:28; 1 Tim. 2:5,6; Rim. 5:15,16,18; Ivan 3:16)

Čaša, za koju je Isus rekao da je predstavljala njegovu krv, prolivenu za oprostjenje grijeha, prikladno označava zahtjev da Božje veliko načelo pravde mora biti zadovoljeno. Nama je rečeno u Starom Zavjetu da je “život tijela u krvi...jer krv je ono što ostvaruje pomirenje za dušu.” (3 Moj. 17:11) To će reći, budući je doslovna krv ono što opskrbljuje životom čovjekovo tijelo, ona je od iznimne vrijednosti za održanje života. Slično tome, krv koja je prolivena posredstvom pravednog života od kojeg se odustalo, također ima veliku vrijednost, ili zaslugu, kada je korištena u svrhu pravljenja “pomirenja” za one na koje je naknadno primjenjena.

Isus je bio pravedan do mjere stvarne savršenosti, čak do smrti. Tako je, vrijednost njegovog života, predstavljena sa krvi koja je bila

prolivena, bila u potpunosti dovoljna da zadovolji Božju pravdu, i donese “pomirenje” za cijelo čovječanstvo posredstvom njenog primjenjivanja u njihovu korist. Pavao je rekao, “dok još bijasmo grešnici, Krist je umro za nas.” Međutim, on tu nije stao, nego je nastavio govoreći da se one koji vjerom prime vrijednost Isusovog života primjenjenu u njihovu korist, smatralo “opravdanima njegovom krvlju,” i “spašene od gnjeva,” koji je prethodno bio pao na sve dok su bili pod Adamskom presudom. Prema tome, Pavao zaključuje, “mi...se dičimo u Bogu po Gospodinu našem, Isusu Kristu, po kome smo sada primili pomirenje.” (Rim. 5:8,9,11)

SJEĆANJE NA IZRAELSKU PASHU

Kada je Matej zabilježio Isusove riječi izgovorene u gornjoj sobi što se tiče značaja simbola kruha i čaše kao Spomena na njegovu predstojeću smrt, on se možda prisjetio uputa datih Mojsiju što se tiče uspostavljanja Izraelske Pashe u Egiptu. U toj predodžbenoj pripremi, također su postojala dva primarna zahtjeva glede njenog obdržavanja. Kao prvo, janje je bilo odabrano desetog dana njihovog prvog vjerskog mjeseca. Ono je trebalo biti “bez mane, muško od godine dana,” i četrnaestog dana mjeseca imalo je biti zaklano. (2 Moj. 12:3-6)

Odabir muškog janjeta bez mane, i njegovo naknadno ubijanje, ukazivalo je unaprijed na Isusa,

Pashalno janje u protuslici. On je također bio bez mane – “svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika.” (Hebr. 7:26) Osim toga, specifikacija da je predodžbeno janje imalo biti “muško od godine dana” ističe otkupnu značajku Isusove smrti. Čovjek Isus bio je “sudionik mesa i krvi,” i “rođen od žene.” (Hebr. 2:14; Gal. 4:4) On je bio “Sin čovječji,” koji je došao “dati svoj život kao otkupninu za mnoge,” što je na Spomen Večeri bilo simbolizirano sa razlomljenim kruhom. (Mat. 20:28)

Drugi važan zahtjev predodžbenog obreda Pashe imao je veze sa krvlju janjeta bez mane koje je bilo ubijeno. Oni su trebali “uzeti krvi i njome poškropiti oba dovratnika i nadvratnik kuća,” u kojima su prebivali. (2 Moj. 12:6,7) Kako je to predivno unaprijed ukazalo na prolivenu Isusovu krv i njenu primjenu u korist čovječanstva, što je označeno sa čašom Spomen Večere koja je bila ponuđena učenicima u gornjoj sobi. To je, Pavao kaže, “otkupljenje koje je u Kristu Isusu, Njega je Bog postavio da bude pomirilištem po vjeri u njegovu krv.” (Rim. 3:25) Apostol Ivan dodaje da je Isus “žrtva koja uklanja naše grijehе. Isus ne uklanja samo naše grijehе, nego i grijehе cijeloga svijeta.” (1 Ivan. 2:2)

Tijekom Pashalne noći u predslici, i klanje janjeta isto tako kao i primjena njegove krvi u korist onih koji su prebivali u svakoj kući trebalo se odigrati u cilju oslobađanja Izraelaca iz Egipatskog

ropstva. U ispunjenju, Isus, savršeni, odgovarajuća cijena za Adama inao je biti pogubljen, ali se dodatno zahtijevalo da vrijednost tog života, predstavljenog sa njegovom krvlju, bude primjenjena na “vagi” Božje pravde, kako bi bilo osigurano konačno oslobođenje čovjeka. Petrove riječi prikladno sažimaju stvar: “Znajte da niste otkupljeni sa nečim propadljivim...Iskupljeni ste dragocjenom Kristovom krvlju, koja je kao krv čistoga i savršenoga janjeta.” (1 Pet. 1:18,19)

Matej zaključuje svoj izvještaj o iskustvima gornje sobe navodeći da nakon Isusovog uvođenja Spomen Večere, “kada otpjevaše hvalospjev, odoše na Maslinsku goru.” (Mat. 26:30) Posvećeni vjernici diljem svijeta nastavljaju slijediti ovu praksu na svakoj godišnjoj proslavi Gospodinove Spomen Večere. Nakon uzimanja simbola kruha i čaše, otpjeva se himna, završi služba, i svatko ode u tihom razmišljanju k svom mjestu prebivališta.

MARKOV IZVJEŠTAJ

Marko, na kojega se u Svetom Pismu ponekada ukazuje kao na Ivan Marko, nije bio jedan od Gospodinovih dvanaest posebno izabranih učenika, pa prema tome, nije bio prisutan, u gornjoj sobi večer prije Isusove smrti. Izvještaj o iskustvu gornje sobe zabilježen u njegovom Evandelju, može se naći u poglavlju 14, recima 16-26. On je gotovo identičan po sadržaju Matejevom izvještaju, kojeg smo prethodno razmotrili. Iz tog razloga, nije

neophodno da pregledavamo Markov izvještaj zasebno u ovom trenutku i mnogi pretpostavljaju da je Marko primio informaciju od Mateja – jednog od dvanaestorice – što se tiče događaja te večeri.

Postoji još jedna misao koju su neki predložili u svezi izvora Markovih informacija. Različiti Biblijski komentatori sugeriraju da je Marko možda primio detalje za zapisivanje svog Evanđelja od Apostola Petra, uključujući aktivnosti koje su se dogodile u gornjoj sobi. Ta je misao temeljena na dva Biblijska odlomka. Prvi je u Djelima poglavlje 12, u kojem nalazimo prvo spominjanje Marka u Novom Zavjetu. To je bilo kada je Petar bio čudesno izbačen iz zatvora. (reci 1-11) Nakon tog čuda, Petar je došao u kuću Marije, Markove majke, gdje je bilo veliko okupljanje braće koji su se molili za njega, vjerujući da je on još uvijek u zatvoru. (redak 12) Premda izvještaj ne navodi izričito da je Marko bio prisutan – samo da je okupljanje bilo u kući njegove majke – pretpostavlja se da je također bio tamo. Ako je to bilo slučaj, on bi tada po prvi puta sreo Petra – možda je to za Marka bilo prvi puta da je susreo nekog od Isusovih apostola.

Drugo ukazivanje u kojem je napravljena povezanost između Marka i Petra nalazimo u Petrovoj prvoj poslanici. Apostol pokazuje da je Marko bio prisutan s njim, i ukazuje na njega ljubazno kao na “sin moj.” (1 Pet. 5:13) Ovaj pojam nježnosti od Petra dovodi do pomisli da se on

osjećao posebno bliskim Marku, i da je vjerovatno proveo izvjesno vrijeme s njim od njihovog prvog sastanka, zabilježenog u Djelima 12. Tako je, zaključili su neki Petar s vremenom, koji je svjedočio tim stvarima iz prve ruke, podjelio s Markom mnoge od događaja povezanih sa Isusovom službom, koje je Marko zatim zapisao u svom Evandjelju.

LUKIN IZVJEŠTAJ

Luka, poput Marka, nije bio jedan od Isusovih dvanaest izabranih apostola, i nije bio prisutan u gornjoj sobi. Luka je bio neznabožac, i najvjerovatnije je postao Kristovim sljedbenikom neko vrijeme nakon obraćenja Kornelija. (Djela 10) On je bio autor i od Evandelja po Luki i Djela Apostolskih. (usporedi Luka 1:1-4 i Djela 1:1-3) Očito je iz Djela 1:1 da je Luka napisao svoje Evandjelje prije Djela Apostolskih, vjerovatno tijekom godina svog putovanja sa Pavlom. (Kol. 4:14; Filemonu 24; 2 Kor. 13:14 naslov) On je najvjerovatnije napisao Djela Apostolska pred kraj Pavlovog života, a vjerovatno i svog, dok su bili zajedno u Rimu. (2 Tim. 4:11, 22 naslov)

U uvodnim recima svog Evandelja, Luka navodi da je njegov izvještaj o Isusovom životu i zemaljskoj službi došao iz brojnih izvora. On ih ne imenuje, samo kaže da su bili "očevici i služitelji riječi." (Luka 1:1, 2) To bi nužno uključivalo njegov izvještaj o događajima iz gornje sobe koji,

ako su mu bili prenešeni od “očevidaca,” bi ukazivali na činjenicu da je on informaciju primio od jednog ili više od jedanaest učenika koji su tom prigodom bili prisutni – isto što je nedvojbeno bilo slučaj i s Markovim izvještajem.

Lukino svjedočanstvo o aktivnostima u gornjoj sobi nalazimo u poglavlju 22, reci 13-38. Ono uključuje ista zbivanja koja Matej i Marko bilježe – rasprava o onome koji treba izdati Isusa, i njegovo uvođenje Spomen Večere – iako Lukin izvještaj mjenja njihov redoslijed. (reci 17-23) U drugoj razlici od Mateja i Marka, Luka bilježi Isusovo predviđanje da će ga Petar zanijekati tri puta kako se događa dok su još bili u gornjoj sobi. (reci 31-34,39) Matej i Marko stavljaju da se to događa nakon što su napustili prostoriju. (Mat. 26:30-35; Marko 14:26-31) Te manje razlike između Lukinog Evandjelja i izvještaja Mateja i Marka ne moraju nas posebno brinuti. Kao što je već navedeno, Luka je primio svoju informaciju iz različitih izvora, pa stoga nije iznenađujuće da specifičan slijed događaja baš ne odgovara.

STVARI KOJE SU SAMO U LUKINOM IZVJEŠTAJU

Međutim, ono što je još značajnije, je činjenica da Luka bilježi izvjesne stvari koje su se desile u gornjoj sobi a koje ni Matej ni Marko uopće ne spominju. Jedno od toga nalazimo u Luki 22:24-30. Tu, dok Isus i učenici sjede za stolom, Luka navodi da je “izbila prepirka među njima kojega bi

od njih trebalo smatrati najvećim.” (redak 24) Učenici su očito i dalje vjerovali da će njihov Gospodar podići svoje kraljevstvo odmah, i vratiti Izraelu slavu koju je uživao ranije pod kraljevima Davidom i Salamunom. Premda im je Isus rekao u brojnim prethodnim prilikama da će ih on napustiti – čak da će biti pogubljen – oni nisu shvaćali realnost njegovih riječi. Oni su i dalje bili uvjereni da on uskoro bude uspostavio kraljevstvo, i da će oni kao njegovi najbliži učenici, imati najuzvišenija mjesta časti i autoriteta pored njihovog Mesije i Kralja.

Kada je reagirao na to njihovo nadmetanje što se tiče njih koji bi od njih trebao biti “najveći,” on je pokazao veliku mudrost. On ih nije kritizirao zbog krivog razumijevanja što se tiče vremena i razdoblja povezanih sa ponovnim uspostavljanjem Izraelskog kraljevstva. On im je naime potvrdio da će se to dogoditi u pravo vrijeme, i da će oni, budu li vjerni, imati ključnu ulogu u tom kraljevstvu. Isus je rekao, “I dodjeljujem vam kraljevstvo, kao što ga je meni dodijelio moj Otac: da jedete i pijete za mojim stolom u mom kraljevstvu i sjedite na prijestolju sudeći dvanaest Izraelovih plemena.” (reci 29,30)

Isus je međutim vidio, da osim njihovog nedostatka razumijevanja vremena i razdoblja njegovog kraljevstva, učenici također nisu pokazivali ispravnu poniznost što se tiče toga kako služiti interesima tog kraljevstva, bez obzira na to

kad će ono biti uspostavljeno. On ih je podsjetio da kraljevi i s njima povezani vođe, među palim ljudima, “gospodare nad” njihovim podanicima, koji ih nazivaju “dobrotvorima”—titula časti. (redak 25) Sa njegovim učenicima, Isus kaže, to ne bi trebalo biti slučaj, “nego, onaj koji je najveći među vama neka bude kao najmlađi, a starješina kao onaj koji posluhuje.” (redak 26)

Kako bi nadalje naglasio svoju poantu o važnosti ponizne službe, Gospodar je zatim dao usporedbu, u obliku pitanja: “Jer koji je veći, onaj koji sjedi za stolom ili onaj koji posluhuje? Nije li onaj koji sjedi za stolom? A ja sam među vama kao onaj koji posluhuje.” (redak 27) Kako li je snažna to bila pouka! Oni su svu bili sjedili za stolom Pashalnog obroka. Isus je bio “sluga” koji ih je dočekivao – služeći im – i oni su bili gosti. Uistinu, ako je njihov Gospodin i Učitelj bio sluga, oni također moraju postati sluge ako žele imati udjela s njim u njegovom kraljevstvu.

“NOVČARKA,” “TORBA” I “MAČ”

Još jedan događaj u “gornjoj sobi” kojeg je zapisao samo Luka nalazimo u recima 35-38. Ovdje je Isus podsjetio učenike da kada ih je ranije u svojoj službi poslao “propovijedati kraljevstvo Božje,” on ih je uputio da idu “bez novčarke i torbe i obuće,” i da im ništa nije nedostajalo. (redak 35; pogl. 9:1-3) “Novčarka” je bila korištena za nošenje novca za osobne potrebe i kupovanje hrane, i

“torba” je bila mala torba u kojoj je bila nošena hrana i druge osobne stvari. Međutim, sada im Isus kaže, “No sada neka uzme novčarku onaj tko je ima, isto i svoju torbu; a onaj tko nema mač neka proda svoju halju i kupi ga.” (redak 36) Thayerov Grčki Leksikon definira riječ prevedenu s “mač” kao “nož, korišten za ubijanje životinja i rezanje mesa,” a ne dugi mač korišten kao oružje u bitci.

Gornje Isusove upute njegovim učenicima bile su očito date s namjerom da naglasi činjenicu da ih on uskoro treba napustiti. Za razliku od njegovih ranijih riječi zapisanih u 9 poglavlju, oni će od tada trebati biti spremni pobrinuti se za svoju hranu i druge materijalne potrebe. Sugestija da svaki od njih “kupi” mač – bolje prevedeno s nož – možda je najzanimljivija. Ako su to stvarno učinili, svih bi jedanaest učenika imali nož na raspolaganju kasnije te noći kada je Isus bio uhićen. Gospodar je brzo shvatio da jedanaest noževa u rukama njegovih učenika – iako namjenjeni da ih se koristi samo za lov – ne bi bila mudra stvar, budući da je znao da je sada došlo njegovo vrijeme da bude predan Židovskim i Rimskim vlastima.

Stoga, kad su učenici rekli, “Gospodine, evo ovdje dva mača,...i reče im on: Dosta je.” (redak 38) On je znao za njihov nedostatak razumijevanja, i bio je svjestan da bi ga oni mogli pokušati obraniti sa neispravnim korištenjem tih noževa. S obzirom na ono što se kasnije dogodilo, u Vrtu Getsemaniju, “dva mača” su zaista bila “dovoljna.” Petar, koji je

očito imao jedan od ta dva noža u svom posjedu, pokušao ga je upotrijebiti da spriječi Isusovo uhićenje. Čineći to, on je odsjekao uho prvosvećenikovog slugu. Isus je odmah izliječio slugu, i prekorio Petra, rekavši, “Vrati svoj mač na njegovo mjesto; jer svi koji se mača hvataju, od mača će poginuti. Zar misliš da ne mogu ovoga trena zamoliti svog Oca i on će mi odmah dati više od dvanaest legija anđela. No kako bi se onda ispunila Pisma da mora biti tako?” (Mat. 26:51-54; Ivan 18:10, 11)

Nakon detalja oko Isusovih uputa učenicima što se tiče “novčarke,” “torbe,” i “mača,” Luka zaključuje svoj izvještaj o iskustvima iz gornje sobe, navodeći da su oni “izišli... na Maslinsku goru.” (Luka 22:39) Nakon što su primili Sveti Duh na Pedesetnicu, kako su učenici negdje morali shvatiti posebnu važnost konačna lekcije iz gornje sobe. Onda bi razumjeli, i prenijeli drugim posvećenim vjernicima, da “oružje naše borbe nije tjelesno,” “jer nije nam se boriti protiv krvi i mesa,” i da je naš jedini mač “mač Duha, to jest Riječ Božja.” (2 Kor. 10:4; Efež. 6:12-17)

MATEJ, MARKO, LUKA – ZAKLJUČCI

Kako zaključujemo naše razmatranje Matejevog, Markovog, i Lukinog izvještaja o iskustvu gornje sobe, pažnje je vrijedno spomenuti druge dvije točke koje se odnose na njihovo Evangeosko svjedočanstvo kao cjeline, posebno u

usporedbi sa četvrtim Evanđeljem, koje je napisao Apostol Ivan. Matejev, Markov i Lukin izvještaj o Isusovom životu i službi je uglavnom “sinoptički” po stilu. To jest, oni svaki predstavljaju pregled njegovog života, uključujući kratke izvještaje i detalje mnogih različitih događaja. Oni su također vrlo narativni u format, bilježeći događaje gotovo po redoslijedu zbivanja. Ivanov je stil mnogo drugačiji, što ćemo mi razmotriti mnogo detaljnije u 2 Dijelu ovog članka.

Datiranje prva tri Evanđeoska zapisa nije točno poznato. Međutim, općenito se vjeruje da su bili zapisani znatno ranije od Ivanovog Evanđelja. Mnogi Biblijski komentatori stavljaju njihovo pisanje u raspon godina od otprilike 40 do 65 A.D., a Ivanovo Evanđelje od 95 do 100 A.D. Također se mnogo raspravlja o specifičnom redoslijedu Mateja, Marka i Luke, uz različite scenarije koje povjesničari predlažu. Koji god da je bio redoslijed, navjerovatnije je da su sva tri bila dovršena neko vrijeme prije A.D. 70, kad su Jeruzalem i njegov hram bili uništeni. Taj je zaključak temeljen na činjenici da su Matej, Marko i Luka svi zabilježili Isusovo predviđanje o tom predstojećem uništenju. (Mat. 24:1,2; Marko 13:1, 2; Luka 21:5, 6, 20-24) Ipak, nijedan od ta tri pisca ne spominju u svojim izvještajima Evanđelja ispunjenje tog predviđanja. Stoga je razumno vjerovati da su oni dovršili svoje pisanje prije nego se uništenje dogodilo, inače bi

jedan ili više njih zasigurno spomenuli tako značajan događaj.

U 2 Dijelu ovog članka, koji će izaći u broju od idućeg mjeseca, razmotrit ćemo svjedočanstvo o iskustvu gornje sobe koje je pružilo Ivanovo Evanđelje. Njegov izvještaj pruža izrazito drugačiji pogled od onoga Mateja, Marka, i Luke – jedan za kojeg mi vjerujemo da je od značajne važnosti za posvećeno dijete Božje. Zaista, mnoge pouke koje možemo izvući iz sva četiri Evanđelja su nam podsjetnik na Pavlove riječi: “Svako je Pismo nadahnuto od Boga i korisno za poučavanje, za upozoravanje na grijeh, za ispravljanje pogrešaka i za pouku o tome kako ispravno živjeti. S Pismom će Božji čovjek biti spreman i potpuno opremljen za svako dobro djelo.” (2 Tim. 3:16,17 *Novi Zavjet, suvremeni prijevod*)

2016 DATUM GOSPODINOVE VEČERE

Ispravno vrijeme za Godišnje obilježavanje Kristove smrti biti će u Četvrtak 21. Travnja, 2016. nakon zalaska sunca.

“Evo mladoženje! Iziđite mu u susret!”

Tema je jednodnevnog posebnog sastanka Istraživača Biblije u Hrvatskoj a uzeta iz Mateja 25:6. Pozivamo sve naše čitatelje da nam se pridruže na tom temeljitom Biblijskom studiju koji će naglasiti važnost duhovne budnosti preostalih od klase djevice u ovaj kasni sat. **Sastanak će biti održan 6 Ožujka, 2016.**

Za sve informacije o vremenu i mjestu javite nam se na našu dolje navedenu adresu ili posjetite našu web stranicu: www.istrasivaciBiblijeuHrvatskoj.com

Zajednica Istraživača Biblije u Hrvatskoj
Kneza Branimira 18
44010 Sisak
mob. 098 1994362

Obećanja

*„Tvoji će mrtvi oživjeti, uskrsnut će tijela.
Probudite se i kličite, stanovnici praha!
Jer rosa je tvoja - rosa svjetlosti, i zemlja će sjene
na svijet dati.”*

Izaija 26:19

*„Ali sada: Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih!
Doista po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od
mrtvih! Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u
Kristu svi biti oživljeni. Ali svatko u svom redu:
prvina Krist, a zatim koji su Kristovi, o njegovu
Dolasku; potom - svršetak, kad preda kraljevstvo
Bogu i Ocu, pošto obeskrjepi svako Vrhovništvo,
svaku Vlast i Silu. Doista, on treba da kraljuje dok
ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje.
Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrjepljena
Smrt ...”*

1 Korinćanima 15:20-26

SVANUĆE

Broj 4

Travanj 2016

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

50088, Rio de Janeiro, RJ

CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom

broju uzeti su iz tekući broja

časopisa

„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Njegovi Završni Dani 2

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

“Neosporni Dokazi” 22

Iskustva Gornje Sobe
Dio 2 37

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – APRIL 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

Njegovi Završni Dani

„Ja sam tebe proslavio na zemlji: dovršio sam djelo koje si mi dao za obaviti.“ Ivan 17:4

ŠTO će osoba učiniti ako zna da ima samo nekoliko dana života? Svačiji odgovor na to pitanje ovisi u velikoj mjeri o njegovom općenitom gledanju na život i o njegovom razumijevanju što bi moglo biti poslije. Ateist, koji čak i kad gleda u lice izvjesnoj smrti, nastavlja vjerovati da je trenutak smrti kraj svega, mogao bi vrlo lako odlučiti da će si u tih nekoliko dana života pribaviti što je moguće više uživanja. Stoga će on vjerovatno provesti te dane u bančevanju. Onaj tko je pristalica lažnog učenja iz Mračnih Vjekova što se tiče nauke o vječnom mučenju za zle će najvjerojatnije učiniti sve što može kako bi bio siguran da će umaknuti takav užasan udes kod smrti. Vjeran sljedbenik Gospodara, međutim, nemajući straha od smrti, jednostavno želi biti siguran da ne ostavlja ništa ne učinjeno u njegovom životu što se tiče njegovog saveza da vrši volju Nebeskog Oca. To je bio Isusov stav, i on je naš savršeni primjer.

Mnogima od Gospodinovog zavjetnog naroda nije dato da znaju posebice kada će završiti njihov životni put samožrtvovanja. Stoga, priliči svima nama da živimo svaki dan kao da je posljednji. Trebali bi smo revno iskoristiti svaku priliku za službu, i hrabro prihvatiti i izvršiti svaku odgovornost koju bi Gospodinova providnost mogla staviti pred nas. Pavao je napisao, “Bojimo se, stoga, da se, dok nam još ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, ne utvrdi da je tko od vas uskraćen za to.” (Hebr. 4:1)

Isus je znao kad je stigao do posljednjih dana svoje zemaljske službe. On je znao za Danijelovo proročanstvo koje je proreklo da Mesija bude “pogubljen” nakon šezdeset i devet simboličnih tjedana od vremena kad je izišla naredba Židovskim izgnanicima da se vrate iz Babilona da “obnove i sagrađe Jeruzalem.” (Dan. 9:25,26) Osim toga, on je znao, da bi u “polovici” sedamdesetog tjedna proročanstva njegova “žrtva i prinos,” trebali biti “prekinuti.” (redak 27) Isus je razumio da bi polovica sedamdesetog tjedna pala u doba Židovske Pashe u proljeće te godine. Ono što je najvažnije je, da je on bio svjestan da je on bio Pashalno “Janje Božje,” u protuslici i da je Očeva volja za njega bila da umre za “grijech svijeta” na datum koji je bio određen za klanje predodžbenog pashalnog janjeta, a što je bio 14-sti dan Izraelskog prvog vjerskog mjeseca. (Ivan 1:29; 2 Moj. 12:1-14)

Da pojasnimo, mi zapažamo da je ove godine, većina u Kršćanskom svijetu održala posebno sjećanje na Isusovu smrt na Veliki Petak, 25 Ožujka. Zaista, bilo je ispravno imati na umu smrt našeg predragog Otkupitelja tog dana, kao što bi bilo i svakog drugog dana u godini. Međutim, po Židovskom kalendarskom računanju, 14-sti dan prvog mjeseca u 2016 je dvadeset četiri satno razdoblje koje počinje nakon zalaska sunca u Četvrtak, 21 Travnja. Taj dan će odgovarati klanju Izraelskog predodžbenog Pashalnog janjeta, ali što je još važnije godišnjici Isusove smrti kao “Jaganjca zaklanog od postanka svijeta.” (Otkr. 13:8) Prema tome, mi vidimo prikladnost sadašnjeg razmatranja završnih dana Gospodarevog zemaljskog života.

Budući da je očito da je Isus znao točan dan svoje smrti, i prosvjetljujuće je i nadahnjujuće razmotriti kako se je on vladao tijekom tih posljednjih par dana, i što je bila njegova glavna briga. Naš uvodni tekst prekrasno sažima njegovo gledište: “Jas am tebe proslavio na zemlji: dovršio sam djelo koje si mi dao za obaviti.” Tokom cijele Gospodareve službe njegov je veliki cilj bio proslaviti svog Nebeskog Oca. On je znao da je jedini način da to ostvari bio taj da vjerno izvršava djelo koje mu je Otac dodjelio.

Budući je bio vjeran svom Nebeskom Ocu tokom cijele svoje službe, kada se Gospodar približio kraju te vjerne službe nije bilo potrebe za njega da mijenja svoj pravac postupanja. Da bi bio u

potpunosti vjeran, sve do smrti, bilo je neophodno da on nastavi istim pravcem kojeg je dotad slijedio, i da nastavi raditi stvari koje je radio. U tome vidimo savršeni primjer Isusovog života. Od početka svoje službe, Isus je “prošao čineći dobro,” nesebično koristeći svoje vrijeme, svoju snagu, i svoje talente za blagoslov drugih, i na taj način slaveći svog Nebeskog Oca. (Djela 10:38)

ISUSOV ULAZAK U JERUZALEM

Posljednji dani Gospodareve zemaljske službe bili su prepuni aktivnosti, počev s njegovim trijumfalnim ulaskom u Jeruzalem kad je bio pozdravljen kao Kralj Židova. U svemu što je činio Isus je bio veoma pažljiv da bi bio u skladu sa uputama koje su bile zapisane za njega u Starozavjetnim pismima. Ranije u njegovoj službi, on je primjetio da je velika grupa simpatizera ga željeli uzeti i učiniti ga kraljem silom, ali im on to tada nije dopustio. (Ivan 6:15) Međutim, on je sada prepoznao, da je došlo vrijeme da se izvjesno proročanstvo iz Starog Zavjeta ispuni. On je dao upute svojim učenicima da nabave magarca, i u skladu s tim proročanstvom, ujahao je kroz vrata u grad, oduševljeno pozdravljen kao kralj od mnoštva. (Zah. 9:9; Mat. 21:1-9; Marko 11:1-10; Luka 19:28-38; Ivan 12:12-15)

Isusovi su neprijatelji prigovorili na glasno komešanje i zatražili da ga on zaustavi. U odgovoru, on je objasnio da ako narod ne bude vikao, samo

kamenje hrama će vikati. (Luka 19:39,40) Kako je velika vjera tako bila pokazana! Isus je znao da on tada neće u stvarnosti postati kraljem. To iskazivanje časti, premda s oduševljenjem na trenutak, nije bilo rođeno iz duboko ukorijenjenog uvjerenja u većini slučajeva. Zaista, ne mnogo dana od tada, “odgovori sav narod i reče: Krv njegova na nas i na našu djecu.” (Mat. 27:25) Ipak, Gospodar je razumio da je naizgledan trijumf kad je ulazio u Jeruzalem bilo jedno od iskustava kroz koje je on imao proći, i neophodan dio Očevih priprema za njega. Isus je bio toliko uvjeren u to, i toliko siguran da niti jedan jedini detalj proročanstva neće proći neispunjen, da će bude li potrebno, kamenje vičući pozdraviti ga kao kralja.

U ovome postoji pouka za sve koji nastoje slijediti Isusov primjer. Ako vjerno objavljujemo istinu poput Gospodara, i u povezanosti s tom službom očitujemo isti duh suosjećanja i dobrote prema onima kojima služimo, mi možemo s vremenom imati znatnu mjeru cijenjenja pokazanog prema nama. Nama se možed do neke mjere, i privremeno, iskazati čast. Međutim, mi ne bi smo trebali dopustiti takvim iskustvima da odvrte naše misli i srca od pravca žrtve koju zahtijeva naš savez sa Gospodinom. Trebali bi smo imati na umu da ako nam danas neki mogu iskazivati čast, sutra Gospodin može dopustiti da miiskusimo predrasudu i protivljenje.

Tako je bilo s Isusom, premda je on mogao imati i drugačije iskustvo da je izabrao slijediti pravac manje vjernosti svojem Nebeskom Ocu. Sadašnje uzvišenje je ispit za posvećene, i to posebno kad ga se gleda nasuprot obeščašćenju, sramoti, patnji, i smrti. Isus je bio na tom ispitu prije nego je bilo vrijeme da ga se uhiti i pogubi. On je imao nevjerovatnu osobnost, i velike sposobnosti uvjeravanja. Dakle, čak i u taj kasni sat, premda su njegovi neprijatelji već kovali urotu da ga ubiju, da je on skrenuo od svog pravca lojalnosti Bogu i složio se da radi s njima, on je mogao postati istaknutim vođom u Izraelu. Svjetovne pohvale uvijek predstavljaju iskušenje da se ugađa ljudima da bi se dobilo više časti, ali Isus nije popustio tom iskušenju.

Ujahavši u Jeruzalem u takvom kraljevskom stilu i primivši oduševljene pohvale od tolikog mnogog naroda, Isus je otišao u hram. Tamo je izvršio djelo koje je povećalo protivljenje njegovih neprijatelja – istjerao je mjenjače novca iz hrama. U povezanosti s tim, on je osudio one odgovorne za to što se Božji dom molitve prometnuo u pećinu razbojničku. (Mat. 21:12,13; Luka 19:45,46) Isus je tada počeo poučavati u hramu, i premda su ga vjerski vođe “nastojali pogubiti,” nisu mogli naći priliku, “jer ga je sav narod vrlo pozorno slušao.” (Luka 19:47,48)

ČINITI DOBRO

Dok je bio u hramu tom prilikom, slijepi i hromi došli su k Isusu “i on ih ozdravi.” (Mat. 21:14) Više od tri godine on je liječio slijepi i hrome, stoga to nije bilo novo iskustvo. Međutim, to naglašava da premda je Isus znao da je ima samo još nekoliko dana života, on je i dalje bio spreman koristiti svoje vrijeme i snagu da pomaže drugima. On je nalazio radost u tome da proširi blagoslove koje, premda sada privremene, će njegova smrt učiniti dostupnima trajno za cijelo čovječanstvo kada on u stvarnosti postane kraljem nad cijelom zemljom. Isus nije smatrao da je imao pravo posvetiti čak ni tih nekoliko preostalih dana svog života svojim vlastitim interesima. On je i dalje radio djelo svog Oca i tako ga proslavljao.

Isusova služba ni u jednom trenutku nije bila nekakva obaveza temeljena samo na dužnosti. On je uistinu volio ljude, i neumorno je radio kako bi im pomogao do samog kraja. Njegovo zanimanje i revnost bili su iskreni, a i nije moglo biti više čak i da je očekivao da obrati sav Izrael, ili cijeli svijet, u to vrijeme. To je očito iz činjenice da je ranije tog dana, dok je jahao u Jeruzalem, on pogledao na grad i zaplakao, govoreći, “Kada bi i ti, barem u ovaj svoj dan, spoznao ono što je za tvoj mir! Ali sada je to skriveno tvojim očima.” (Luka 19:41,42)

Kako se dan pun sadržaja približavao kraju, Isus je znao da su njegovi neprijatelji koji su bili u Jeruzalemu tražili prvu povoljnu priliku da ga uhvate. On se nije bojao toga, ali točan dan u planu

njegovog Oca za njega da umre još nije bio došao, pa stoga nije riskirao ostajući u gradu preko noći. Umjesto toga, on i njegovih dvanaest učenika otišli su u Betaniju i tamo proveli noć. (Marko 11:11) Nijedan od izvještaja u Evanđeljima nas ne obavještava gdje su u Betaniji Isus i njegovi učenici ostali te noći, ali moguće je da je to bilo u domu Marije, Marte, i Lazara. Očito je da su bili ugošćeni od tih posebnih prijatelja noć prije, što je navedeno kao šest dana prije pashe. (Ivan 12:1,2) Mi se sjećamo da je tom prilikom Marija pomazala Isusove noge sa skupocjenom pomašću i obrisala ih sa svojom kosom. (redak 3)

NATRAG U HRAM

Idućeg jutra, Isus i dvanaestorica vratili su se u hram u Jeruzalem. Isus je uz put vidio drvo smokve koje je imalo lišća, ali ne i ploda. On je progovorio drvetu, rekavši, “Nikada više ne raslo ploda na tebi,” i “odmah usahnu smokva.” (Mat. 21:18,19) Isus nije govorio smokvinom drvetu zato što je bio gnjevan na njega, nego zato što je znao da je u Svetom Pismu ono simbol nacije Izrael. (Jer. 24:1-7) Drvo smokve koje je prošao “pokraj puta,” koje nije imalo ploda na sebi, predstavljalo je stanje Izraela u to vrijeme – njihovu neplodnost i odbacivanje njega, što uskoro bude rezultiralo s njihovim odbacivanjem i usahnućem kao nacije. Sjetimo se da je kasnije, Isus dao kao jedan od znakova njegovog povratka i druge prisutnosti,

pupanje drveta smokve—slika povratka Izraela u naklonost, i na koncu njihovo prihvaćanje njega kao Mesije. (Mat. 24:32)

Stigavši u hram, Isus je opet počeo poučavati. Kratko nakon što je počeo, “pristupiše mu svećenički glavari i narodne starješine,” i zahtijevali su da znaju s kojim autoritetom on “to čini,” ukazujući očito na njegovo poučavanje i na njegovo istjerivanje mjenjača novca iz hrama dan ranije. (pogl. 21:23) Odavde pa sve do kraja 22 poglavlja, Gospodar pruža značajan niz uputa, usmjerenih uglavnom prema Židovskim vjerskim vođama koji su ga došli ispitivati.

Podsjetimo se ponovno da je Isus znao da je imao još samo nekoliko dana života, ipak mi ga nalazimo kako nastavlja puštati svoje svjetlo da svijetli, svjedočeći onima za koje je bilo malo nade da će im biti stvaran blagoslov u to vrijeme. Međutim, njegov mu je Otac dao zadatak, i on je bio odlučan biti mu vjeran. Obraćajući se tim vjerskim vođama koji su ga odbacili i kovali urotu da ga ubiju, Isus je iskoristio priliku da istakne točan položaj u kojem su oni stajali kao protivnici Božjeg plana.

U tom je predavanju Isus ispričao Usporedbu o Dva Sina. Jedan od njih, kada se od njega tražilo da ide raditi u očev vinograd, odbio je to, ali se kasnije pokajao i otišao raditi. Drugi se složio isprva da će raditi, ali nije ispoštovao sporazum. Glavari svećenički i starješine da je sin

koji je isprva odbio a kasnije se pokajao bio onaj koji je ugodio ocu. Tada je Isus primjenio usporedbu, govoreći im da poreznici i bludnice—predstavljeni sa sinom koji se pokajao—budu išli u kraljevstvo Božje prije njih. Njihov je položaj, objasnio je on, bio onoga sina koji se složio da će služiti, ali to tada nije učinio. Jedino oni koji vrše volju Nebeskog Oca—koji samo ne govore—će ući u kraljevstvo. (reci 28-32)

Isus je nastavio s usporedbom o Domaćinu, koji je “posadio vinograd.” (reci 33-41) U Starom nam je Zavjetu rečeno da je “vinograd GOSPODINA nad vojskama dom Izraelov.” (Iza. 5:7) Isus je u usporedbi rekao da je domaćin ogradio vinograd, iskopao u njemu tijesak, i sagradio kulu za njegovu zaštitu. Domaćin je tada povjerio brigu oko njega vinogradarima, dok je on otišao u daleku zemlju. Kasnije je domaćin poslao svoje sluge da sakupe plod iz vinograda, ali vinogradari “jednoga istukoše, drugoga ubiše, a jednoga kamenovaše.” On je zatim poslao još više slugu, ali “oni i s njima postupiše jednako.” Na koncu je bio poslan sin domaćinov, ali vinogradari su ubili i njega isto, nadajući se da tako mogu naslijediti vinograd. Isus je objasnio da kada domaćin dođe u vinograd on će “nesmiljeno pogubiti” te vinogradare koji su mu bili toliko nevjerni.

Ispričavši ove dvije usporedbe, Isus je upitao svećeničke glavare i starješine jesu li čitali u

Svetom Pismu o “kamenu koji odbaciše graditelji” koji će postati “glavni kamen ugaoni.” On je objasnio da oni koji “padnu na taj kamen, smrskat će se,” a oni na koje će kamen “pasti, u prah će se satrti.” (Mat. 21:42-44; Ps. 118:22,23) Pouka iz ove usporedbe bila je da kraljevstvo Božje bude bilo uzeto od tih vjerskih vođa, koji sve do tada, koji su do tada bili priznati od njega, i biti dano “narodu koji donosi njegove plodove.” To treba biti “kraljevsko svećenstvo” i “sveti narod” kojeg je kasnije opisao Petar. (1 Pet. 2:9,10)

To nije bilo osobno osuđivanje Židovskih vjerskih vođa, jer Isus nije imao gorčine u svom srcu prema njima. Jednostavno to je bila jasna izjava činjenice, i svjedočanstvo njima o njihovom pogrešnom pravcu postupanja i njegove izvjesne posljedice. Kada oni “čuše te njegove usporedbe, uvidješe da o njima govori.” Međutim, njihova se srca nisu smekšala. Umjesto toga, oni bi bili radi odmah uhvatiti Učitelja, ali su vidjeli da mu je mnoštvo bilo naklonjeno, pa su ustuknuli, čekajući mnogo povoljniju priliku. (Mat. 21:45,46)

Isus se nije bojavao onih koji su sada bili njegovi neprijatelji. Njegov je život bio u rukama njegovog Oca, stoga je on nastavio s još jednom usporedbom. Kralj je priredio svadbu svome sinu, ali joj uzvanici nisu prisustvovali. Tada su sluge bili poslani na “putove” da pronađu druge kako bi napunili upražnjena mjesta. (pogl. 22:1-10) Tako su vjerski vođe opet bili opomenuti da zbog njihove

nevjernosti, drugi budu zauzeli mjesta na “svadbenoj večeri” Kralja kraljeva. (Otkr. 19:7-9)

Ne usuđujući se staviti ruke na Isusa dok je većina publike bila prijateljska, njegovi su ga neprijatelji pokušali uloviti u zamku “da ga uhvate u riječi.” Čineći to, oni su željeli otkriti svoju uzvišeniju mudrost, i moguće pokazati da Isus nije bio pouzdan učitelj. To bi, nesumnjivo su se tome nadali, okrenulo ljude protiv njega, što bi im onda omogućilo njihovu dugo čekanu priliku da ga uhvate. Ni u tome nisu uspjeli, do te mjere da su ga “ostavili i otišli.” (Mat. 22:15-22)

Kasnije tog istog dana Saduceji su došli k Isusu s pitanjem, koje se temeljilo na njihovom nevjerovanju u uskrsnuće iz mrtvih. Oni su predložili Učitelju ono za što su oni mislili da je tvrdi argument da dokažu da ne može biti uskrsnuća, zato što bi to rezultiralo sa kaosom među ljudskom rasom. Hipotetsko pitanje bilo je o ženi koja je imala sedam muževa u ovom životu. “Za uskrsnuća dakle, kojemu će od te sedmorice biti ženom?” Mudrost ovog svijeta opet se pokazala ludošću, jer kad je narod čuo Gospodarev odgovor, “bili su zaneseni njegovim naukom.” (reci 23-33)

OPĆE SVJEDOČANSTVO

U Mateju, poglavlje 23, četiri dana prije njegove smrti, zapisana je poruka koju je Isus dao “mnoštvu i svojim učenicima.” Vjerski vođe još su uvijek sjedili na “Mojsijevu sjedalu” kao Božji

predstavnicima u korist nacije. Isus je stoga podbudio svoje slušatelje da slušaju te vladare—to jest, da “drže” njihovo učenje o pravednosti, ali da ne slijede njihova “djela” nepravednosti. (reci 1-3)

Isus je veoma jednostavno pojasnio u ovom poglavlju da “jao”—uzvik žalosti—bude na koncu došao na te “slijepe vođe.” (reci 13-35) Oni su trebali biti kažnjeni, isto tako kao i cijela nacija, i to neće biti u nejasnoj i dalekoj budućnosti. On je rekao da će taj jao “doći na ovaj naraštaj.” Zatim je Isus dao tu važnu, sudbonosnu odluku u vezi Izraela, “Evo, ostavljena vam je kuća opustošena...Osada me više nećete vidjeti sve dok ne kažete: Blagoslovljen je onaj koji dolazi u ime Gospodinovo.” (reci 37-39)

PROROČANSTVO O NJEGOVOJ DRUGOJ PRISUTNOSTI

Isus je bio na putu da ostavi nevjerujuću naciju Izrael, ne za svu vječnost, nego do vremena kada će oni biti spremni prihvatiti ga kao Mesiju, poslanog od Boga. Vladari su kovali urotu da ga ubiju, ali Isus je u tome prepoznao da se vrijeme koje mu je Otac dodjelio da „dovrši djelo“ brzo približavalo kraju. Dok je on beskompromisno ukazao na grijehe Izraelskih vjerskih vođa, on se radovao da iako ga oni budu ubili, da će doći vrijeme kada će ih on moći blagosloviti.

S tim jamstvom o dolazećim blagoslovima, Isus i njegovi učenici napustili su hram. Njegovo

djelo svjedočenja Izraelu završeno je. On je sada želio priliku da pouči i orabri svoje. On je rekao svojim učenicima da hram bude bio uništen—„Neće se ovdje ostaviti ni kamen na kamenu koji neće biti oboren.“ Povlačeći se na Maslinsku goru, učenici su mu došli „nasamo“ pitajući, „Kada će to biti i što će biti znak tvoga dolaska [Grčki: parousia, znači prisutnost] i svršetka svijeta [Grčki: aion, znači doba]?“ (Mat. 24:1-3)

Oni su upravo čuli kako Isus govori narodu da ga više ne budu vidjeli dok ne dođe ponovno. On im je rekao da hram treba biti uništen, stoga su oni bili znatiželjni znati više o tim događajima. Kada će to biti, i kako ćemo mi znati kad se ti vraćaš? Veliko Gospodinovo proročanstvo što se tiče sljedećeg doba i njegovog povratka blizu njegovog kraja bilo je dano u odgovoru na ta pitanja. Prethodno je bio rekao vrlo malo o tome, jer to ne bi bilo pravovremeno. Ne imajući Sveti Duh, učenicima bi bilo dosta teško shvatiti mnogo toga što im je Isus rekao. Da su prije toga, bili suočeni s činjenicom da njegovo kraljevstvo neće tada biti uspostavljeno, i da je trebalo biti jedno doba između tokom kojega će on biti daleko od njih, oni bi bili zbunjeni i obeshrabreni.

Međutim, sada su, istine koje bi ih prethodno možda ranile, bile neophodne za njihovo ohrabrenje. Oni su načili s usana samog Gospodara da je hram imao biti uništen, i da on odlazi, i da će se opet vratiti. To je poremetilo njihova računanja

kada bi on mogao biti ustoličen kao kralj i oni vladali s njim. To im je govorilo da proglašavanje njega kraljem dan prije nije bilo ratificirano od Rimljana, niti je naišlo na odobravanje Izraelskih vjerskih vođa. Da bi vjera učenika u Isusa kao Mesiju bila održana, oni su trebali znati više o njegovom odlasku i ponovnom povratku.

Budući još uvijek nisu bili začeti Svetim Duhom, međutim, dvojbeno je da li su učenici shvatili pravo značenje onoga što im je Isus rekao u odgovoru na njihova pitanja. Ipak, u Božjoj providnosti, te su okolnosti dale Učitelju izvrsnu priliku da ocrtava impresivan niz događaja koji budu služili kao putokazi njegovom narodu kada bude došlo pravo vrijeme za njih da vide i razumiju te stvari. (reci 4-51) Međutim, njegovo proročanstvo, služilo je tome da vodi one koji „bdiju“ do ispravnog usklađivanja njegovih riječi s onima Starozavjetnih predviđanja. Posredstvom toga, i kasnije kroz zapise Apostola, „duh prorokovanja“ je vodio Gospodinov zavjetni narod kroz noć sve dok „ne svane dan, i zvijezda Danica“ ne uzađe u njihovim srcima. (Otkr. 19:10; 2 Pet. 1:19)

Ocrtavanje tih dispencacionalnih istina bilo je dio djela koje je Nebeski Otac bio dao Učitelju da ga izvrši, i dok je njegova smrt bila blizu, on je više bio zabrinut sa dovršavanjem tog djela nego sa patnjom za koju je znao da treba biti uključena u dovršavanje njegove žrtve. Isus je mogao dati učenicima mnogo kraći odgovor na njihova pitanja,

ali on je otišao preko onog što su oni pitali. On je ocrtao djelo Mesijanskog doba, taj dio njegove druge prisutnosti koji će uslijediti nakon katastrofalnih svjetskih događaja koji će sačinjavati neke od prvih znakova njegovog nevidljivog povratka.

Kada bi smo mi znali da nam je preostalo još samo nekoliko dana života, vjerovatno bi smo bili toliko zaokupljeni sa sobom da bi smo malo razmišljali o pomaganju drugima tako da ih informiramo o događajima koji leže u dalekoj budućnosti. Međutim, Isus, ne samo da je propovijedao nevjerovatnu propovijed proročanskog predviđanja, nego pokazavši da Sotonin svijet treba biti uništen kao rezultat njegove druge prisutnosti, on je otkrio da će nakon toga uslijediti novi svjetski poredak. U usporedbi o Ovcama i Jarcima, on opisuje vrijeme tijekom kojega će „svim narodima“ biti dana prilika da se vrate Bogu i „naslijede kraljevstvo pripremljeno“ za njih „od utemeljenja svijeta.“ (Mat. 25:31-34)

ZAVRŠNA PORUKA UČENICIMA

Isus je bio sa svojim posebno izabranim učenicima završne večeri prije svoje smrti. Dio tog vremena bili su u „gornjoj sobi.“

Po izlasku iz gornje sobe, dok su išli prema Getsemaniju, Isus je dao svoju završnu poruku učenicima—zapisanu u Ivanu poglavlja 14-16—znajući da će za samo nekoliko sati biti uzet od njih.

Kako su dragocjene bile te stvari koje je rekao! „Neka se ne uznemiruje srce vaše,“ „Idem vam pripremiti mjesto;...da i vi budete tamo gdje sam ja.“ „Ja sam put, istina i život.“ „Onaj tko vjeuje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća od njih će činiti, jer ja odlazim k svome Ocu.“ „I što god zaištete u moje ime, učinit ću.“ „Ako me ljubite, držite moje zapovijedi.“ „Otac...će vam dati drugog Tješitelja...Duha istine.“ „Ako me tko ljubi i Otac će moj ljubiti njega, i ja ću ga ljubiti i sebe mu očitovati.“ „Mir vam ostavljam, mir svoj vam dajem.“ (pogl. 14)

„Ja sam istinski trs, vi ste mladice...U ovome se proslavlja moj Otac: da donosite mnogo ploda.“ „To sam vam govorio...da vaša radost bude potpuna.“ „Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije negoli vas.“ „To sam vam govorio da se ne sablaznite.“ „Duh istine, on će vas uvesti u svu istinu.“ „Srce će vam se radovati i radost vam vašu nitko neće oteti.“ „Sam vas Otac voli.“ „To sam vam rekao da u meni mir imate. U svijetu ćete imati nevolju; ali ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet.“ (pogl. 15,16)

DJELO ZAVRŠENO

Ivan zatim u svom Evandjelju bilježi predivnu molitvu koju je Isus izgovorio dok su se približavali Getsemaniju. (pogl. 17) Djelo koje mu je Otac dao da ga izvrši sada je bilo završeno, i kroza sve to je bio proslavljen njegov Otac. Kako je

prikladno da na kraju svog djela on bude prizivao blagoslov svog Oca na one koji ga budu predstavljali nakon što on ode. Isus je bio zabrinut za svoje učenike, stoga se molio da oni „budu jedno“ kao što su on i Otac bili „jedno“ u namjeri i želji. On se molio da ih Bog „posveti“ sa istinom, i da oni mogu shvatiti da ih Otac voli kao što je volio njega.

U svojoj molitvi, Isus također nije zaboravio svijet. On je proširio svoju molbu na konačnu svrhu otkupiteljskog djela—„da svijet vjeruje da si me ti poslao.“ Nakon što je Isus izgovorio te riječi utjehe jedanaestorici, i nakon molitve svom Ocu, da „ode sa svojim učenicima preko potoka Cedrona“ i bili su ušli u Getsemani, gdje je bio izdan od Jude, i uhićen. (pogl. 18:1-12)

Za Isusa je bila počela „noć kada nitko ne može raditi.“ (Ivan 9:4) On će sada nositi mentalnu i fizičku patnju koje neprijatelji budu nagomilali na njega. On je bio potpuno zadovoljan da pretrpi što god će proslaviti njegovog Oca—„ali ne moja volja, nego tvoja neka bude.“ (Luka 22:42) Njegovo je djelo bilo završeno, ali on još uvijek nije skrivao svjetlo istine. Kada ga je Pilat upitao da li je kralj, Isus je odgovorio, „Ja sam se zato rodio i zato sam došao na svijet,“ objašnjavajući, ipak, da njegovo kraljevstvo nije „odavde.“ (Ivan 18:36,37)

Dok je Isus visio na križu u groznoj boli, jedan od lopova molio ga je da ga se sjeti u svom kraljevstvu. Isus je dao još jedno svjedočanstvo,

govoreći lopovu, čak i tog mračnog dana sramote i smrti, „Bit ćeš sa mnom u raju.“ (Luka 23:39-43) On je znao da premda je bio razapet od svojih neprijatelja, da bude bio podignut iz mrtvih i uzvišen da bude Kraljem nad svom zemljom. Rezultat njegove vladavine će biti obnova raja, i lopov, isto tako kao i cijelo čovječanstvo, biti će tamo. Njima će biti dana prilika da vjeruju u njega, poslušaju zakone njegovog kraljevstva, i žive zauvijek. Znajući sve to, Isus je bio radostan da upotrijebi svoju brzo slabeću snagu da to kaže, govoreći u potpunom skladu s Petrovim riječima koje će on izgovoriti samo nekoliko tjedana kasnije što se tiče „vremena obnove svega, što je od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka.“ (Djela 3:20,21)

U svojim završnim trenutcima Isus je povikao, „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (Mat. 27:46) U stvarnosti to je bilo citiranje iz 22 Psalma. Možda je kroz razmišljanje o molitvi zapisanoj u ostatku tog Psalma, u kojem su bili spomenuti drugi događaji koje je Isus vidio da se zbivaju pred njim, da ga je vjera podigla iz tog trenutka očaja. Potpuno siguran u svom posljednjem, umirućem dahu, on je rekao, „Dovršeno je“—potpuno dovršeno—„Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj,“ moj život. (Ivan 19:30; Luka 23:46)

Isus je naš veliki uzor. Premda nitko od nas danas nije u stanju znati kada bi mogao ući u svoje

završne dane, većina sa istinom prosvjetljenih Kršćana vjeruje da je vrijeme skraćeno—vjerovatno kraće nego što i mislimo. Kako mi koristimo naše vrijeme? Razmišljamo li o sebi, i o tome kako možemo biti sigurnima u naš položaj u kraljevstvu? Ili smo umjesto toga, zadovoljni prepustiti to u Očeve ruke dok mi poput Isusa, udvostručujemo naše napore da činimo djela onoga koji nas je pozvao?

Imajući na umu da je Isus dao svoju snagu kako bi služio svojim učenicima zato što ih je volio, da li mi ljubimo našu braću kao što je on ljubio nas? Da li mi polažemo naše živote za njih, kao što je on učinio za nas? Ovo su otrežnjavajuća pitanja o kojima bi svi posvećeni vjernici trebali pažljivo i pod molitvom razmišljati tijekom ovog razdoblja, kada ćemo za kratkim slaviti sjećanje na smrt Janjeta Božjeg. Razmišljajmo o njemu, slijedimo ga, i umrimo s njim—vjerujući njegovom obećanju da ako smo vjerni do smrti da ćemo primiti od njega „vijenac života.“ (Otkr. 2:10)

“Neosporni Dokazi”

“Njima je, nakon svoje muke, i mnogim neospornim dokazima pokazao da je živ. Četrdeset im se dana ukazivao i govorio im o kraljevstvu Božjem.” - Djela 1:3 NS

TIJEKOM četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, uskrsli Gospodin ukazao se svojim učenicima u brojnim prilikama, i dao mnoge “uvjerljive dokaze” da je on bio podignut iz mrtvih kao duhovno biće. On je također u tim prilikama govorio o Božjem kraljevstvu, i prednosti koju njegovi učemici budu imali objavljivati ga po svem svijetu.

U Luki 24:1 čitamo: “Prvog dana u tjednu otišle su vrlo rano do groba, noseći miomirise koje su pripremile.” Izraz “otišle” ukazuje na malu grupu žena. Njihova imena saznajemo u 10 retku: “To su bile Marija Magdalena, Ivana i Marija, majka Jakovljeva, i ostale žene koje su bile s njima.”

Ranije u Lukinom evanđelju, rečeno nam je da je Isus putovao kroz “od grada do grada i od sela do sela,” objavljujući radosnu poruku o Božjem kraljevstvu. Osim toga, tu su bile “i neke žene” koje su putovale s njim “koje su im služile svojom

imovinom.” (Luka 8:1-3) Te su žene dobrovoljno davale svoja sredstva kako bi izdržavale Isusa i apostole. Neki su sugerirali da je Isusova bešavna haljina - prikladan prikaz njegove ljudske savršenosti - možda bila dar od jedne od tih plemenitih žena.

Isus nikada nije sakupljao prilog ili na bilo koji način tražio novac od ljudi. Kao Kristovi sljedbenici, ni mi ne bi smo trebali slično tome moliti za novac. Mi bi smo trebali jednostavno koristiti naša vlastita sredstva, i novce ako su nam dragovoljno dati za korištenje u Gospodinovoj službi.

MARIJA MAGDALENA

Marija Magdalena bila je iz grada Magdale, koji je bio smješten blizu Galilejskog Jezera. Isus je bio izliječio Mariju Magdalenu od sedam zlih duhova koji su je bili opsjeli. (Luka 8:2) Kasnije, ona je bila dio male grupe žena koje su bile prisutne kad je Isus bio razapinjan. (Mat. 27:55,56) Ona i druge žene slijedile su Josipa iz Arimateje da vide gdje je bio smješten Isusov grob, i kako da se njegovo tijelo pripremi za ukop. (reci 57-61) Dva dana kasnije, nakon Šabata, Marija Magdalena i druge vjerne žene donijele su miomirisa do groba, da bi mogle još temeljitije pomazati Isusovo mrtvo tijelo. (Marko 16:1,2) One su toliko željele darovati na beživotne ostatke njihovog ljubljenog Gospodara posljednje zaloge njihovog cijenjenja i ljubavi.

“Prvog dana u tjednu Marija Magdalena došla je do groba rano ujutro, dok je još bio mrak, i vidjela da je kamen već maknut s groba.” (Ivan 20:1) Marija mora da je imala veliku vjeru došavši sama do groba, vjerujući da će nekako imati snage odvaljati veliki kamen koji je bio stavljen na ulaz. Ona također mora da je ignorirala misao da se je Isusovo tijelo već počelo raspadati, nakon što je bio mrtav i u grobu dijelove tri dana. Samo nekoliko tjedana ranije, kad je Isus zatražio da se makne kamen s Lazarevog groba, Marta, jedna od Lazarovih sestara, odgovorila je Gospodinu, “sada već sigurno zaudara, jer je četvrti dan otkako je umro.” (Ivan 11:39)

ŽIVI NIJE MEĐU MRTVIMA

Druge su se žene pridružile Mariji kod groba, i iz Lukinog izvještaja mi čitamo, “Ali našle su kamen odvaljan s ulaza u grob. Kad su ušle, nisu našle tijelo Gospodina Isusa. I dok su stajale zbunjene zbog toga, gle, dva čovjeka u blistavoj odjeći stala su pokraj njih.” (Luka 24:2-4)

Dva čovjeka, obučena u bijelu “blistavu odjeću,” bili su anđeli poslani od Boga. (Ivan 20:12) Oni su rekli ženama: “Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje, nego je uskrsnuo. Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji da Sin čovječji mora biti predan u ruke grešnicima i razapet te treći dan uskrsnuti.” (Luka 24:5-7)

Isus je prethodno bio rekao svojim učenicima da će biti razapet i zatim biti podignut iz mrtvih. “I počeo ih je poučavati da Sin čovječji mora mnogo pretrpjeti i biti odbačen od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca te biti ubijen i nakon tri dana uskrsnuti.” (Marko 8:31) Žene kod groba su se “prisjetile njegovih riječi. Vratile su se od groba i javile sve to jedanaestorici i svima ostalima.” Međutim, kad su apostoli čuli tu poruku od žena, oni nisu povjerovali, i smatrali su to “besmislicama,” nevjerovatnom pričom. (Luka 24:8-11)

Očigledno je da nijedan od Isusovih sljedbenika nije razmišljao o njegovom uskrsnuću. Žene su bile donijele miomirisne mirise na grob da pomazu Isusovo tijelo. Apostoli nisu povjerovali poruci koju su anđeli bili dali ženama, a najvjerojatnije, ju niti žene nisu razumjele. Tim ljudskim umovima, bez pomoći Svetog Duha, uskrsnuće mrtvog činilo se nečim kompliciranim, ako ne i nemogućim za shvatiti.

Iz izvještaja danog u Ivanovom evanđelju, izgleda da je Marija Magdalena ostala kod groba kad su druge žene otišle reći apostolima o događajima koji su se zbili. Mi čitamo: “A Marija je stajala vani kod groba i plakala. Dok je tako plakala, zavirila je u grob i vidjela dva anđela u bijelom kako sjede ondje gdje je ležalo Isusovo tijelo, jedan kod glave, a drugi kod nogu. Oni su je upitali: “Ženo, zašto plačeš?” Odgovorila im je:

“Uzeli su mojega Gospodina i ne znam gdje su ga položili.” _ Rekavši to, okrenula se i ugledala Isusa kako stoji iza nje, ali nije ga prepoznala. Isus ju je upitao: “Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?” Misleći da je to vrtlar, rekla mu je: “Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi gdje si ga položio i ja ću ga uzeti!” (Ivan 20:11-15)

Marija Magdalena je ponovno pokazala veliku vjeru i odlučnost, rekavši onome za kojega je mislila da je “vrtlar,” da će ona već nekako smoći snage da odnese Isusovo tijelo. Gospodin se tada otkrio Mariji izgovorivši njeno ime na stari, poznati način. “Tada joj je Isus rekao: Marija! A ona se okrenula i rekla mu na hebrejskom: Rabboni! (što znači učitelju).” (redak 16) Kako je brzo Marijina vjera prepoznala da je to bio Isus! Ona nije pitala zašto nije bilo vidljivih tragova od čavala na njegovim rukama ili nogama.

Isus je rekao Mariji, “Nemoj me više držati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego pođi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu.’” I tako je Marija Magdalena došla i javila učenicima: “Vidjela sam Gospodina!” I ispričala je sve što joj je rekao.” (retci 17,18) Isus je cijenio vjeru Marije Magdalene, njenu odanost i odlučnost. Ona je tako imala prednost primiti “neosporni dokaz,” budući je bila prva osoba koja je govorila sa uskrslim Gospodinom, koji je bio uskrsnut kao duhovno biće moćnom silom Božjom.

NA PUTU ZA EMAUS

“I gle, tog istog dana dvojica od njih,[Gospodinovih učenika] putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno šezdeset stadija od Jeruzalema. I razgovarali su među sobom o svemu što se dogodilo._ Dok su tako razgovarali i raspravljali, pristupio im je sam Isus i pošao s njima. _ Ali njihovim očima nije bilo dano da ga prepoznaju.” (Luka 24:13-16)

Vjerovatno je trebalo nekoliko sati dvojici učenika da idu iz Jeruzalema u Emaus. Premda mi ne znamo gdje im se uzduž tog puta pridružio Isus, vjerovatno je da je Isus duže vremena proveo s njima, tijekom kojeg vremena su imali prilike razgovarati zajedno. Iz tog razloga, to je bilo vjerovatno jedno od Isusovih najdužih(vremenski) pojavljivanja njegovim učenicima tijekom četrdeset dana nakon njegovog uskrsnuća.

Dok su hodali prema Emausu, Isus je pitao dvojicu učenika, “O čemu to putem raspravljate među sobom?” A oni su se, žalosna lica, zaustavili._ Jedan od njih, po imenu Kleofa, odgovorio mu je: “Zar si ti stranac u Jeruzalemu i živiš u osami, pa ne znaš što se u njemu događalo ovih dana?” _ A on ih je upitao: “Što?” Odgovorili su mu: “Ono s Isusom Nazarećaninom.” (reci 17-19)

Mi zapažamo mudrost uskrslog Gospodina, i njegovo korištenje pitanja tijekom tog razgovora sa dvojicom učenika. Naravno, Isus je znao zašto su

oni bili žalosni, zato što je on bio nevidljivo prisutan s njima prije nego im se pridružio na putu za Emaus. Na sličan način, u kasnijim prilikama tijekom četrdeset dana prije nego je bio uznesen, Isus bi se pojavio svojim učenicima dok su oni razgovarali o njemu i događajima koji su se nedavno dogodili. Učenici su tako bili u boljem stanju uma da prime Isusovu poruku njima, i pouke koje bi im pružio ostavile bi dublji utisak.

Učenici na putu za Emaus rekli su što se tiče Isusa, da je on bio “prorok silan u djelu i u riječi pred Bogom i svim narodom. _Naši glavari svećenički i poglavari narodni predali su ga da bude osuđen na smrt te ga razapeli.” (reci 19,20) Oni su sada bili izgubili pouzdanje u to da je Isus bio Mesija, i rekli su tom strancu, “A mi smo se nadali da je on onaj koji će izbaviti Izraela. Uza sve to, ovo je treći dan otkako se to dogodilo.” (redak 21) Umjesto da je Isus postao veliki kralj Izraela, on je bio razapet između dvojice kriminalaca, i izgleda da je to pobilo argumente u njihovim umovima da Isus nije mogao biti Mesija.

Zatim su dvojica učenika ispričali tom strancu o događajima koji su se dogodili ranije tog dana. “Još su nas i zapanjile neke žene koje su s nama, jer su rano ujutro bile kod groba, _ali nisu našle tijelo, pa su došle i rekle da su im se ukazali anđeli, koji su rekli da je on živ._ Tada su neki od naših otišli do groba i našli sve kako su žene rekle, ali njega nisu vidjeli.” (reci 22-24)

PATNJA, ZATIM SLAVA

Uskrsli je Gospodin zatim počeo razvijati temu na tom svjedočanstvu dvojice učenika. On im je rekao, “O kako ste bezumni i srca spora da povjerujete u sve što su govorili proroci! Nije li Krist sve to trebao pretrpjeti te ući u slavu svoju?” (reci 25,26) Ovdje nalazimo drugi razlog zašto je Isus dao “neosporne dokaze” svojim učenicima nakon svog uskrsnuća. Bilo je neophodno poučiti ih o tome zašto je on trebao trpjeti, umrijeti, i ponovno ustati kao duhovno biće, i da im pokaže da su o tim stvarima govorili proroci Starog Zavjeta.

Zatim je Isus, počev od “Mojsija i svih Proroka, protumačio im je ono što je pisano o njemu u svim Pismima.” (redak 27) Nije nam točno rečeno što je uskrsli Gospodin rekao dvojici učenika. Možda im je objasnio kako je Abrahamova žrtva Izaka, svog jedinog sina kojeg je ljubio, bila predlika da će Bog poslati svog jedinorođenog Sina, Isusa, kojeg je volio, u svijet kao dobrovoljnu žrtvu za Adama i njegovo potomstvo - cijelo čovječanstvo - (1 Moj. 22:1-18; 1 Ivan. 4:9,10; 1 Tim. 2:5,6)

Isus ih je mogao podsjetiti na Mojsijeve dane, i da su držeći Pashu, Izraelci bili oslobođeni iz Egipatskog ropstva. Pashalno janje koje je bilo izabrano, muško od godine dana, bez mane, bilo je predlika savršenog čovjeka Isusa, koji se je dobrovoljno prinio kao otkupna žrtva za Adama i cijelo čovječanstvo. (2 Moj. 12:1-14; 1 Kor. 5:7;

Hebr. 7:26,27) Na samom početku Isusove službe, Ivan Krstitelj je govorio o njemu na taj način, rekavši, “Evo Janjeta Božjeg koje odnosi grijeh svijeta.” (Ivan 1:29)

Apostol Petar ukazao je na Isusa kao na neokaljano janje, pišući: “Jer znate da niste nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, izbavljeni od svog ispraznog načina života koji ste naslijedili od svojih praotaca, _nego dragocjenom krvlju Kristovom, koja je poput krvi janjeta neokaljanog i bez mane. Istina, on je bio određen prije postanka svijeta, ali se pojavio na kraju vremenâ radi vas _koji po njemu vjerujete u Boga, onoga koji ga je podignuo iz mrtvih i dao mu slavu, da biste svoju vjeru i nadu polagali u Boga.” (1 Pet. 1:18-21)

Bog je dao uputstvo naciji Izrael da nijedna od kostiju Pashalnog janjeta nije smjela biti slomljena. (2 Moj. 12:46) U satima nakon Isusovog raspeća, vojnici su slomili noge dvojici lopova kako bi umrli prije zalaska sunca - početka Židovskog Šabata. Međutim, Sveto Pismo izričito navodi da vojnici nisu slomili noge Isusu, zato što je on već bio mrtav. (Ivan 19:31-33) Nama je izričito rečeno u u 36 retku, “A to se dogodilo da se ispune riječi iz Pisama: Nijedna kost neće mu biti slomljena - baš kao i Pashalnom janjetu - i kao što je također prorečeno u Psalmima. (Ps. 34:20)

Isus je također možda prepričao Psalme koji su prorekli njegovu izdaju, patnje, i smrt, isto tako kao i njegovo naknadno uskrsnuće i uzvišenje s

desna Bogu. (Ps. 41:9; 22:1-18; 31:5; 118:22; 110:1) Dvojici učenika koji su išli za Emaus, stranac je pokazao da su stvari koje su ih bile obeshrabrile zapravo bile stvari koje su proroci prerekli što se tiče Mesije.

NAGOVARANJE STRANCA

Kako su se približavali Emausu, stranac je nastavio ići. Međutim, dvojica su učenika inzistirala da on ostane s njima i dođe u njihov dom. Čitamo: “Ali oni su ga nagovarali: “Ostani s nama, jer je blizu večer, dan je na izmaku! I ušao je da ostane s njima.” (Luka 24:29) U tom retku, riječ “nagovarali” je prevedena sa Grčke riječi koja je korištena samo još jednom u Novom Zavjetu, kada je Lidija “prisilila” Pavla i Silu da odsjednu u njenom domu. (Djela 16:15) Ova Grčka riječ sadrži snažnu konotaciju, i ima značenje “upotrijebiti snagu suprotno prirodnom i ispravnom.” (Thayer’s Greek Lexicon) Možemo si predočiti kako dvojica učenika nježno drže tog stranca za ruku, istodobno ga pozivajući da ostane s njima.

Stranac se složio, i ostao s njima u njihovom domu u Emausu. Kad su se okupili oko stola da jedu, on je “uzeo kruh i blagoslovio ga. Zatim ga je razlomio i davao im ga. Tada su im se oči otvorile i prepoznali su ga.” Dvojica učenika su tada prepoznali da je taj stranac bio sam Isus. Ostvarivši svoju namjeru, uskrsli je Gospodin zatim “nestao pred njima.” (Luka 24:30,31)

Isus je poučavao dvojicu učenika na putu za Emaus i dao im “neosporne dokaze” o svom uskrsnuću na nekoliko načina. Prvo, on je objasnio Starozavjetna Pisma i proročanstva što se tiče sebe na logičan i razumljiv način. Zatim, sa svojim činom blagoslova i lomljenja kruha za stolom sa njima, dozvao im je u sjećanje primjer stvari koje je bio učinio tijekom svoje službe. Na koncu, on je pokazao da on više nije bio “čovjek” Isus, nego da je umjesto toga bio “promjenjen” i da je sada bio duhovno biće, sa sposobnosti da dođe i ode kao vjetar. (Ivan 3:8)

Učenici su tada rekli jedan drugome, “Nije li nam srce gorjelo dok nam je putem govorio, dok nam je tumačio Pisma?” (Luka 24:32) Kada mi razaberemo ispunjenje Božjih obećanja u prošlosti, neka bi naša srca slično tome “gorjela u nama,” da bi smo mogli pokazati još veću vjeru u ispunjenje jamstava njegove Riječi koja se odnose na budućnost.

Dvojica učenika su bila toliko taknuta sa tim iskustvom da su se odmah okrenuli i putovali nekih 11 km natrag u Jeruzalem, vjerovatno hodajući veliki dio puta u mraku noći, da kažu drugim učenicima. (reci 33-35) Uistinu, kada primimo blagoslov od istine, i našeg proučavanja i razgovora s braćom, podjelimo to s drugima, da bi i oni također mogli primiti blagoslov. Sjetimo se riječi proroka: “U to su vrijeme oni koji se boje Jehove razgovarali jedan s drugim, svaki s bližnjim svojim,

i Jehova je pazio i slušao. I pred njim se počela pisati knjiga sjećanja o onima koji se boje Jehove i koji razmišljaju o imenu njegovu.” (Mal. 3:16)

POJAVLJIVANJA U RAZLIČITIM TIJELIMA

Nakon što su dvojica učenika stigla u Jeruzalem i našli druge Kristove sljedbenike okupljene, Isus se je pojavio i “stao među njih i rekao im: Mir vama.” (Luka 24:36) Međutim, oni su bili uplašeni, pretpostavljajući da vide duha. Gospodin im je rekao, “Zašto ste se prepali?...Pogledajte ruke moje i noge moje! To sam ja! Opipajte me i vidjet ćete, jer duh nema meso i kosti kao što vidite da ja imam.” (reci 37-39)

Zapazimo da je Isus koristio izraz “meso i kosti,” a ne “meso i krv.” U Starom Zavjetu, krv je bila povezana sa ljudskim životom. Činjenica da Isus nije koristio riječ “krv” ukazuje da ono što su oni gledali, premda je imalo izvanjski izgled da je bilo ljudsko, nije bilo zemaljske, ljudske prirode. Isusova žrtva bila je dovršena kad je on umro na križu. On je zauvijek odustao od svog ljudskog života, i njegova “dragocjena krv” bila je izlivena u smrt, da bi moglo biti osigurano otkupljenje i pomirenje za čovječanstvo. (1 Pet. 1:19) Opet imamo potvrdu u Starom Zavjetu: “krv je ono što vrši očišćenje.” (3 Moj. 17:11)

“Meso i kosti” u kojima se uskrsnuli Isus pojavio tom prilikom bili su samo vizualna materijalizacija, korištena striktno u korist učenika.

Gospodin je znao da ako njegovi učenici budu mogli vidjeti meso i kosti koji imaju fizičku sličnost njihovom Gospodaru kako je on izgledao tijekom vremena njegove zemaljske službe, oni će imati manje straha, i samim time biti u stanju bolje slušati ono što im on hoće reći.

Drugim prilikama nakon njegovog uskrsnuća, uskrsnuli se Gospodin pojavio u različitim fizičkim očitovanjima svojim sljedbenicima. Mariji se pojavio kao vrtlar. Dvojici učenika koji su išli u Emaus, on se pojavio kao stranac. Petru i nekolicina drugih u brodu na Galijejskom jezeru, on se pojavio kao posjetitelj na obali. (Ivan 21:3,4)

Pokazujući im se u različitim fizičkim vanjštinama Isus je dokazao da nijedno od tih oblika nije bilo stvarno tijelo koje je on sada imao - ono uzvišenog duhovnog bića. Zaista, u gotovo svakoj prilici tijekom tih četrdeset dana, Isusovi učenici ga nisu prepoznali po fizičkoj vanjštini, nego po njegovim riječima, njegovom glasu, ili njegovom vladanju.

SVJEDOCI SVEGA TOGA

Umanjivši njihov strah, Isus je objasnio, baš kao i dvojici na putu za Emaus, sva Starozavjetna proročanstva i psalme koji su prorekli da on treba biti izdan, pretrpjeti i umrijeti, i zatim ustati od mrtvih treći dan. (Luka 24:44-46) On im je zatim dao zadatak, da njihovo buduće djelo bude bilo

propovijedati “o pokajanju koje je potrebno za oproštenje grijeha...u njegovo ime po svim narodima, počevši od Jeruzalema.” Oni su imali biti “svjedoci” tih “neospornih dokaza” što se tiče Isusovog uskrsnuća, ne samo kroz ono što su vidjeli, nego posebno kroz njihovo povećano razumijevanje, kroz Sveti Duh - “silu odozgo” - koja je uskoro trebala doći na njih. (reci 47-49)

Petar je također pisao o apostolima kao “svjedocima” Isusovog uskrsnuća, govoreći: “Bog ga je uskrsnuo treći dan i dao mu da se pokaže ljudima, ali ne svemu narodu, nego svjedocima koje je Bog unaprijed odredio— nama koji smo jeli i pili s njim nakon što je ustao iz mrtvih. _ I zapovjedio nam je da propovijedamo narodu i da temeljito svjedočimo da je on onaj kojega je Bog postavio za suca živima i mrtvima. O njemu svjedoče svi proroci, da svatko tko vjeruje u njega dobiva oproštenje grijeha po imenu njegovu.” (Djela 10:40-43)

ISKUŠANI I ISPITANI PRIJE ULASKA U SLAVU

Jedno od najvažnijih učenja koje je Isus dao svojim učenicima tijekom četrdeset dana nakon svog uskrsnuća nalazimo u njegovim riječima, koje su citirane ranije u našoj pouci - “Nije li Krist sve to trebao pretrpjeti te ući u slavu svoju?” (Luka 24:26) Mnogi Biblijski tekstovi naglašavaju to načelo da se najprije treba biti iskušan i ispitan do smrti, prije

ulaska u slavu. Ta priprema nije primjenjena samo na Isusa, nego također i na svakog pojedinca koji će postati dijelom Krista, glave i tijela.

Apostoli su svjedočili, govoreći, “A ako smo djeca, onda smo i nasljednici — nasljednici Božji, a sunasljednici Kristovi, ako trpimo zajedno s njim da bismo zajedno s njim bili i proslavljeni. Stoga smatram da patnje sadašnjeg vremena nisu ništa u usporedbi sa slavom koja će se objaviti na nama.” (Rim. 8:17,18) “Naprotiv radujte se što dijelite Kristove patnje, da bi ste se radovali i klicali i za vrijeme očitovanja njegove slave.” (1 Pet. 4:13)

Neka nam ti “neosporni dokazi” Isusovog uskrsnuća pomognu povećati našu vjeru u sva Božja obećanja. “Neka je blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, jer nas je po velikom milosrđu svojemu nanovo rodio za živu nadu putem uskrsnuća Isusa Krista od mrtvih, za nasljedstvo koje je neraspadljivo i neokaljano i koje ne vene. Ono je sačuvano na nebesima za vas.” (1 Pet. 1:3,4)

Iskustva Gornje Sobe

Iz Perspektive Četiri Evanđelista

“Isus je znao da mu je došao čas da prijeđe s ovoga svijeta k Ocu i, budući da je ljubio svoje koji bijahu u svijetu, do kraja ih je ljubio.” - Ivan 13:1

RAZLIČITI događaji koji su se zbili u gornjoj sobi noć prije Isusove smrti zabilježila su sva četiri Evanđelista, iako nisu napomenuli iste detalje. Prvi dio ovog članka, koji je izašao u prošlomjesečnom broju ovog časopisa, bavio se s onim iskustvima zapisanima u izvještajima Mateja, Marka, i Luke, kad su se Isus i njegovih dvanaest izabраниh apostola sakupili te večeri. U 2 dijelu ovog članka, razmotrit ćemo izvještaj kojeg je dao Ivan u svom Evanđelju.

Ivanov izvještaj o iskustvu iz gonje sobe nalazimo u recima koji slijede naš uvodni redak. (Ivan 13:2-35) Poput Mateja, Ivan je tom prilikom bio prisutan, budući jedan od dvanaestorice. Međutim, njegova je pripovijest upadljivo drugačija, od one Matejeve, isto tako kao i o Markove i Lukine. Izgleda da Ivan ima potpuno drugačiju perspektivu od drugih Evanđelista, što

nam daje razlog da ukratko razmotrimo zašto je to tako.

JEDINSTVENA PERSPEKTIVA

Ivanova jedinstvena perspektiva Isusovog života, uključujući iskustvo iz gornje sobe, može se uvelike pripisati vremenu kada je on napisao svoj izvještaj, što je očito bilo mnogo kasnije od ostale trojice Evanđelista. Kao što je spomenuto u 1 dijelu ovog članka, knjige Mateja, Marka i Luke najvjerojatnije su bile napisane u rasponu godina od otprilike 40 do 65 A.D., i sve prije uništenja Jeruzalema 70 A.D.

U knjizi Otkrivenje, koju je Ivan također napisao, on navodi da je bio “na otoku zvanu Patmos” kad je bio primio tu posebnu viziju od uskrslog Gospodina. (Otkr. 1:9) Mnogi vjerski i svjetovni izučavatelji vjeruju da je Ivan bio izgnan na Patmos od Rimskog cara Domicijana oko 95 A.D. To znači da je viziju Otkrivenja trebao zapisati neko vrijeme nakon toga. To je vjerojatno bilo ubrzo nakon toga, međutim, jer je u to vrijeme, Ivan bio moguće oko 90 godina ili više star. Mi također zapažamo da, zbog sličnosti u stilu isto tako kao i u izražavanju u završnim recima obje knjige, Otkrivenje i Ivanovo Evanđelje su očito bili napisani negdje u isto vrijeme. (Ivan 21:22-24; Otkr. 22:18-20) Temeljeno na svim tim faktorima, većina autoriteta smješta pisanje Ivanovog Evanđelja između 95 A.D. i 100 A.D.

Ako je, kao što se čini da je slučaj, Ivan zapisao svoj izvještaj Evandjelja u završnim godinama prvog stoljeća, to je bilo više od šezdeset godina nakon završetka Isusove zemaljske službe. To je također bilo trideset do šezdeset godina kasnije od pisanja ostala tri Evandjelja, i najmanje dvadeset i pet godina nakon što su Jeruzalem i hram bili uništeni. Stoga je lako razumjeti zato što je s njegove mnogo kasnije točke gledišta, Ivanova perspektiva stvari bila nešto drugačija od one Mateja, Marka i Luke.

U vrijeme kad je pisao, Ivan je nedvojbeno bio posljednji živući Apostol. Židovska nacija više nije postojala ni u kojem obliku, Jeruzalem i hram bili su uništeni, i njihov je narod bio razasut po čitavoj zemlji. Ivan je nesumnjivo primjetio da Rim nije samo bio središte velikog civilnog carstva, nego da je također postao žarišna točka Kršćanstva, i on je sa pravom razabrao da bi to uskoro moglo imati opasne posljedice. Iako je u to vrijeme Rana Crkva bila dobro ustanovljena, Ivan je mogao vidjeti kako “duh antikrista” već djeluje. (1 Ivan. 2:18,22; 4:3; 2 Ivan. 7) Osim toga, kroz vizije Otkrivenja, iako on nije razumio njihovo značenje, mora da mu je postalo jasnim da će se još mnogo toga dogoditi prije nego Mesijansko kraljevstvo bude bilo uspostavljeno i Davidovo prijestolje obnovljeno.

On je mogao cijeniti činjenicu da će se Kristovi sljedbenici koji ostanu lojalnima poruci Evandjelja u njenoj izvornoj čistoći uskoro suočiti sa

vrlo teškim iskustvima - onima koja će ispitati njihovu vjeru do same srži. S tom perspektivom, i kao posljednji živući apostol, Ivanov je primarni cilj bio dok je pisao Evanđelje da se pobrine za duhovnu dobrobit crkve dugoročno, čak do našeg vremena. Stoga, dok je gledao na ono što su Matej, Marko i Luka zapisali mnogo godina ranije, on je osjetio potrebu da usmjeri posebnu pažnju na neke od najviše duhovno usredotočenih pouka iz Isusove službe. Zaista, mi smo zahvalni da je Bog, kroz snagu svog Svetog Duha, vodio sve Evanđeliste da svjedoče o svemu u odnosu na Isusov život i službu što će biti neophodno za njegove posvećene sljedbenike kroz cijelo Evandeosko Doba.

IVANOV IZVJEŠTAJ O GORNJOJ SOBI

Taj isti duhovni fokus prožima Ivanov izvještaj o iskustvima koja su se dogodila u gornjoj sobi, kad ih je on zabilježio oko šezdeset godina ranije. Naš uvodni redak, koji započinje Ivanovo svjedočanstvo, je najbolji primjer toga. Umjesto da objašnjava neposrednu svrhu tog sastanka s učenicima, a što je bilo da drže predsluku Pashe, naglašena je velika Gospodareva ljubav. Kad se je ostarjeli i veoma mudar Apostol osvrnuo unatrag na cijelo to iskustvo gornje sobe, u kojemu je on imao udjela, on je shvatio da je, iako je bilo potrebno za Isusa da ispuni Pashalno obilježje Mojsijevog Zakona, njegov glavni motiv za to okupljanje sa svojim najbližim učenicima bila ljubav. To je bila

Gospodareva posljednja prilika da bude s njima prije nego je bio uhićen, suđen kao bogohulnik, i razapet, i on je znao kako teška ta iskustva trebaju biti budući da učenici još nisu bili duhom začeti. Ivan je uistinu mogao svjedočiti za Isusa: “do kraja ih je ljubio.”

Kao bilješka za iskustva te večeri, Ivan se prisjeća nečega važnog u riječima 2 retka. Iako to tada ni njemu ni drugim učenicima nije bilo očito, osvrnuvši se unatrag on sada razumije da je Juda popustio Sotoninom utjecaju - “đavo već bijaše ubacio u srce Judi Iskariotu,...da izda,” Isusa. Ovo je otrežnjavajući podsjetnik i upozorenje crkvi tokom cijelog Evanđeoskog Doba - da postoji mogućnost da među nas uđe pojedinac kao vuk “u ovčjoj opravi,” “ne štedeći stado.” (Mat. 7:15; Djela 20:29)

PRIMJER SLUŽBE

Nakon svog važnog podsjetnika na Judu, Ivan se prisjeća da kako je Pashalni obrok završavao, učenici su se počeli svađati oko toga tko bi trebao biti najveći među njima. Luka je zabilježio tu svađu, i o tome je bilo riječi u 1 dijelu ovog članka. (Luka 22:24-30) Luka, međutim, nije zabilježio veliki primjer službe kojeg je Isus pružio, a to je najvjerojatnije bila neposredna posljedica tvrdoglave svađe među učenicima. Shvaćajući da niti Luka niti ostali Evanđelisti to nisu zapisali, Ivan je dao svjedočanstvo to svevažeće lekcije, a za koju

je znao da treba biti od velike pomoći svim posvećenim vjernicima tijekom Evanđeoskog Doba.

U Ivanu 13:3-17, nama je predstavljen Isusov veliki primjer i pouka ponizne službe, koju je on pružio u gornjoj sobi. “Usta od večere, odloži haljine, uze ubrus i opasa se. Nalije zatim vodu u praonik i počne učenicima prati noge i otirati ih ubrusom kojim je bio opasan.” (reci 4,5) Kad se osvrnuo na to, Ivan je shvatio da su svi oni bili zbunjeni onim što je Isus učinio, ipak nijedan nije ništa rekao niti pitao - sve dok nije došao do Petra.

Petar je bio glasnogovornik dvanaestorice, i u većini prilika on je bio brz izgovoriti ono što mu je na umu ili postaviti pitanja. Ni ova prilika nije bila drugačija. On je rekao, ponavljajući pitanje koje su svi vjerovatno imali na umu, “Gospodine, zar da ti pereš moje noge?” (redak 6) Tada je zabilježeno ono što bi moglo izgledati kao Gospodarev nejasan odgovor, koji je rekao Petru, “Što ja činim, ti sada ne razumiješ, ali spoznat ćeš poslije.” (redak 7) Gledajući unatrag, Ivan je znao koliko je to bilo istina, da nijedan od njih tada nije razumio što se događalo, i zašto Isus pere njihove noge. Oni budu “spoznali poslije,” kada će biti začeti Svetim Duhom na Pedeseticu.

“Nećeš prati moje noge nikada,” odgovorio je Petar. “Isus mu odgovori: Ako te ne operem, nemaš udjela sa mnom.” (redak 8) Ivan ne kaže precizno što je Petra motiviralo da tako odreagira. Možda je razmišljao da je to bio previše sluganski

zadatak da ga Isus izvrši - sluga ili rob to su trebali uraditi. Druga je mogućnost da je Petar osjećao da njemu ne treba prati noge, budući da je on navjerovatnije držao običaje Zakona u odnosu na pranje prije ulaska u sobu. (Marko 7:3,4)

S obzirom na ostatak izvještaja koji slijedi, obje su mogućnosti mogle biti mogući razlozi u Petrovom umu da odreagira kao što je učinio. Međutim, Ivan to ne kaže, zato što je on razumio da je Gospodar tek trebao otkriti stvarnu pouku tog iskustva. Nije bilo jednako važno točno znati zašto Petar nije želio da mu se operu noge kao što je bilo naučiti pouku koju Isus dati u narednim recima. Stoga, Ivan jednostavno bilježi Isusovu izjavu da Petar i drugi učenici - uključujući nas - ne mogu imati "udjela (biti jedan od mojih, SP) s njim," ako ne dopusti da im pruži tu pouku, i da ju na koncu nauče.

VEĆ ČISTI

Čuvši te riječi, Petar je zatražio od Gospodina ne samo da opere njegove noge, nego također i ruke i glavu. (Ivan 13:9) U tom trenutku, Ivan počinje svjedočiti o pravoj pouci koju je Gospodar namjeravao dati. Prvo, Isus je podsjetio Petra da je, što se tiče doslovnog pranja, on već bio čist, zato što je bio napravio obredna pranja prije Pashalnog obroka. Jedina iznimka, vjerovatno, su bile njegove noge, kojima bi uvijek bilo dobrodošlo osvježanje pruženo pranjem. (redak 10) S tim

odgovorom, Isus je dao naslutiti da prava pouka koju on prenosi nije bila oko doslovnog pranja, bilo nogu, ili bilo kojeg drugog dijela tijela.

U nastavku izvještaja, Isus je rekao, "I vi ste čisti, ali ne svi!" Jer znao je tko će ga izdati. Stoga je i rekao: "Niste svi čisti." (reci 10,11) Baš kao što pouka nije bila oko doslovnog pranja, te riječi ukazuju da stvarna važnost također nije bila oko simboličnog, ili duhovnog pranja. "I vi ste čisti" na taj način također, Isus kaže, izuzev jednoga - Jude, u čije je srce Sotona bio ušao, i koji je sada bio onečišćen - nečist.

Kad je Ivan gledao unatrag na to iskustvo kroz prosvjetljujuću moć Svetog Duha, on je dobro znao da Isus ne bi rekao "I vi ste čisti, ali ne svi," ako je pouka bila ta o bilo doslovnom ili čak duhovnom čišćenju. Doslovno pranje bilo je ispravno i potrebno za fizičku dobrobit tijela, i Petar i drugi učenici su se nesumnjivo brinuli oko toga. Ipak, poanta nije bila u tome.

Duhovno čišćenje je od apsolutne važnosti za Božje dijete. Svatko mora biti očišćen, imati čisto srce, i tako biti zaštićen od onečišćenja svijeta i tijela do najveće moguće mjere. Različiti Biblijski tekstovi ukazuju na izvore tog simboličnog pranja: Bog; Kristova krv; posvećujući utjecaj Svetog Duha; voda riječi istine; i naša potpuna suradnja sa tim izvorima čišćenja. (1 Ivan. 1:7,9; Otkr. 1:5; 1 Kor. 6:11; Efež. 5:25,26; Hebr. 10:22; 2 Kor. 7:1)

Simbolično pranje jeste od iznimne važnosti posvećenom vjerniku, međutim, to nije bio primarni fokus pouke koju je Isus pružio perući učenicima noge. Učenici sakupljeni u gornjoj sobi još nisu bili primili koristi izvučene iz Kristove krvi, ili iz prebivanja Svetog Duha u njima. Isus je međutim, poznavajući njihova srca, mogao vidjeti da su svi, izuzev Jude, bili “čisti” u onoj mjeri u kojoj je to bilo moguće tada.

PONIZNA SLUŽBA

Vratimo li se Ivanovom izvještaju, objasnivši učenicima da se značenje njegovog postupka nije posebice odnosilo na pranje, Isus je ponovno sjeo i pitao, “Razumijete li što sam za vas učinio?” (Ivan 13:12, SP) Gledajući unatrag, Ivan mora da je shvatio, da u to vrijeme, nijedan od njih nije mogao potvrdno odgovoriti na Gospodarevo pitanje. Međutim, on nastavlja, sa izvještajem o Isusovom objašnjenju: “Vi me zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite jer to i jesam! Ako dakle ja - Gospodin i Učitelj - vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.” (reci 13-15)

Bilo je ispravno, rekao je Isus, za njih da ga zovu “Učiteljem i Gospodinom,” ali on je također tamo bio i da im služi, i to je upravo pokazao opravši im noge. To je najčešće bio posao ponznog sluge, ali Isus je sada bio preuzeo tu ulogu. Nadalje, ako je bilo prikladno za njega da preuzme ulogu

poniznog sluge, koliko bi to onda bilo za njih, njegove učenike, da učine isto jedni drugima. “Primjer sam vam dao,” kaže Isus, o vrsti ponizne službe koji bi svaki pripadnik tijela trebao vršiti prema onom drugom.

Isus je naglasio tu pouku korištenjem riječi “rob,” “gospodar,” i “glasnik.” On je rekao, “rob nije veći od svoga gospodara niti je glasnik veći od onoga tko ga je poslao.” (redak 16) Svaki učenik bio je “rob,” a Isus je bio njihov “gospodar.” Međutim, on je također bio rob, i oni se nisu trebali smatrati “većima od” njega suzdržavajući se od toga da budu robovi na sličan način. Slično tome, oni koji su s Isusom bili u gornjoj sobi bili su izabrani da budu njegovim Apostolima, što na Grčkom znači “onaj koji je poslan.” (Thayer’s Greek Lexicon) Kao oni koji uskoro budu bili poslani od njihovog Gospodina da propovijedaju Evanđelje i uspostave Ranu Crkvu, oni se nisu trebali smatrati “većima od” onoga koji ih je poslao da sudjeluju u toj službi.

“AKO TO ČINITE”

Isus je zaključio svoje objašnjenje rekavši, “Ako to znate, blago vama budete li tako i činili!” (redak 17) Čini se da postoji posebna važnost u tim riječima za Gospodinov narod danas. Mi zaista “to znamo,” i razumijemo pravu pouku koja je sadržana u Isusovom činu pranja nogu učenicima, ali samo “budemo li tako činili” primit ćemo Gospodinovo priznanje i blagoslov.

Pranje nogu jedni drugima ne bi se trebalo smatrati kao da imamo autoritet čistiti ili prati naše suvjernike od grijeha. Kao što je već napomenuto, Sveto Pismo ukazuje na mnoge načine na koje je ostvareno čišćenje od grijeha kod posvećenog vjernika. Međutim, nijedno od tih, ne uključuje pretpostavku da je naša odgovornost da tražimo manjakovosti i nedostatke kod suvjernika, i zatim da ih pokušavamo “oprati” - čak i ako su naše namjere dobre. Mi možemo, i trebali bi smo, biti od pomoći našim primjerom, pružanjem ohrabrenja, moleći se jedni za druge, raspravljajući zajedno o Božjoj Riječi, i pomažući na druge načine, ali ne sa mišlju o čišćenju.

Baš kao što je Isus objasnio kada je dao ovu pouku, ponizna služba je također način našeg “pranja nogu.” Uz spomenutu pomoć koju možemo pružiti jedni drugima, mogu biti uključeni i drugi oblici službe: sudjelovanje u čestim druženjima; pružanje pomoći braći; djeljenje naših iskustava - radosti, tuge, uspjehe pa čak i padove - jedni s drugima; otvaranje naših domova za sastanke i ugošćivanje braće; posjećivanje bolesnih i izoliranih; tješjenje ožalošćenih ili drugih u ozbiljnim kušnjama; davanje toplog stiska ruke i osmjeha našoj braći svaki put kada ih vidimo; uvijet nastojeći da izgrađujemo jedni druge; pružanje podrške aktivnostima sadašnjeg djela Žetve u njegovim mnogim oblicima; reći našoj braći da ih volimo. Te, i mnogo drugih aktivnosti sačinjavaju

pranje nogu jedni drugima. Kakvo je osvježenje pruženo onima koji primaju te pomoći, i kakva bi radost to trebalo biti onome koji pruža tu službu u svakoj prilici!

JUDA, IZDAJNIK

Dok se Ivan nastavio prisjećati događaja koji su se zbili u gornjoj sobi, on je znao da su Mate, Marko i Luka svi prethodno zabilježili Isusovo predskazanje da ga jedan koji sjedi među njima treba izdati, zajedno sa rezultirajućim uzajamnim ispitivanjem koje se dogodilo između Jude sa ostatkom učenika. Ipak, umjesto da nastavi s ponavljanjem te epizode, Ivan ponovno pruža, još više detalja od drugih Evanđelista. (Ivan 13:18-30) Mi se možda pitamo zašto je Ivan tako odlučio, čini se kao da je oduzeo nešto od važne pouke o poniznoj službi koji je upravo bio zabilježio.

Premda ne možemo biti sigurni u njegovo razmišljanje, Ivan je možda vidio prikladnim spominjanje epizode što se tiče Jude zato što se to dogodilo odmah nakon pouke o pranju nogu. Isus je oprao noge svoj dvanaestorici učenika, uključujući i Judu, iako je znao da je zlo bilo u njegovom srcu, Perući njegove noge, Gospodin je navjerovatnije ukazao Judi da još uvijek ima priliku za promjeniti svoje srce i pokajati se, čak i u taj kasni sat. Na žalost, to se nije dogodilo. Stoga je Ivan, smatrajući prikladnim da ponovi izvještaj što se tiče Jude koji

je uslijedio veliku pouku o službi - pouku koju Juda nažalost nije naučio.

UBRZO ĆE IH NAPUSTITI

Sljedeći dio Ivanovog izvještaja o iskustvu iz gonje sobe je također jedinstven njegovom Evanđelju, kao što je bila pouka o pranju nogu. On se prisjetio da je, nakon Judinog odlaska, Isus usmjerio posebnu pažnju prema ostaloj jedanaestorici, čija su srca bila čista. Iako još uvijek nisu razumjeli važnost onog što se događalo, i čak postavljajući pitanja koja su očitovala njihov nedostatak spoznaje, njihova su srca bila ispravna i oni su veoma voljeli njihovog Gospodina i Učitelja.

U recima 31 i 32 zabilježeno je Isusovo prikriveno ukazivanje na njegov neposredni odlazak. On kaže da iako je Bog već bio “proslavljen u njemu” - to jest, njegovim riječima i postupcima - uskoro se trebala očitovati još veća slava u njegovom ljubljenom Sinu. To je imalo biti kada ga je “Bog proslavio” s Božanskom prirodom. Premda Ivan to tada nije razumio, on i drugi učenici su kasnije shvatili da je Isusovom proslavljenju imala prethoditi njegova smrt kao čovjekovog Otkupitelja.

Nježnim riječima, Isus je tada govorio mnogo izravnije: “Dječice, još sam malo s vama. Tražit ćete me; ali kao što rekoh Židovima: Kamo ja idem, vi ne možete doći, tako sada kažem i vama. “ (redak 33) Osvrnuvši se unatrag, Ivan je bez

sumnjem mogao cijeniti da su to bile neke od najtežih riječi koje je Isus ikada izgovorio svojim učenicima. Ipak, one su morale biti izrečene, zato što su izravno bile povezane sa sljedećim riječima koje je izrekao, koje, sve do ovog trenutka, stoje kao jedna od najvažnijih izjava koje je Gospodar ikada dao.

NOVA ZAPOVIJED

Samo u Ivanovom Evandelju nalazimo ove životo važne Isusove riječi: "Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge." (reci 34,35) Ne samo da je to bila izjava nove zapovijedi, nego je to također bio kritičan trenutak s obzirom na sve što se dogodilo te večeri u gornjoj sobi. Oni su se bili sakupili da jedu Pashalni obrok. Gotovo odmah došlo je od svađe oko toga tko bi trebao biti najveći, što je ukazivalo na nedostatak nesebične ljubavi. Isus je zatim dao pouku o pranju nogu, ili poniznoj službi, kao izvanjskom očitovanju ljubavi, iako oni još nisu bili shvatili značenje njegovih postupaka. Učenici su se bili podsjetili, promatrajući Judin karakter, na užasne posljedice zlog srca - ispunjenog sa mržnjom i izdajom.

Kao vrhunac svega toga, Isusa sada sažima cijelu stvar tako što izravno kaže učenicima, i nama, da je, imati nesebičnu, Bogu sličnu ljubav jedni

prema drugima zapovijed. Ako ljubav nije razvijena i posjedovana, naš položaj kao posvećenih pripadnika tijela Kristovog je u smrtnoj opasnosti. Isus kaže, da će smo “svima,” i Bogu, biti poznati kao njegovi učenici, po ljubavi. Ako ne uspijemo držati tu zapovijed nećemo imati nikakvog udjela u bilo kakvoj nagradi ili djelu u Božjem dolazećem kraljevstvu.

GOSPODINOVA VEČERA NIJE SPOMENUTA

Zapisavši “novu zapovijed” koju je dao Isus, Ivan spominje razgovor između Gospodara i Petra, koji je završio sa Isusovim predskazanjem da ga se Petar bude odrekao tri puta te noći prije zore. (reci 36-38) I ostali su Evanđelisti zabilježili taj razgovor, i oni ga svi stavljaju da se je dogodio nakon što je Isus uspostavio Spomen Večeru. (Mat. 26:26-34; Marko 14:22-30; Luka 22:17-20, 31-35)

Ivan ne bilježi Gospodinovo uspostavljanje Spomen Večere. Međutim, uspoređujući njegov izvještaj o predskazanju Petrova tri odricanja s onim ostalih Evanđelista, i njihovo stavljanje tog događaja kao što je gore spomenuto, mi možemo razumski zaključiti da se Spomen Večera dogodila prije retka 36 u Ivanovom izvještaju. Ovaj se zaključak slaže sa činjenicom da je Matej, koji je poput Ivana, bio prisutan u gornjoj sobi, zabilježio epizodu što se tiče Jude netom prije Isusovog uspostavljanja Spomen Večere. (Mat. 26:21-25) Kao što smo već spomenuli, Ivanov izvještaj što se

tiče Jude završava u poglavlju 13, retku 30, i počev sa retkom 31 on odmah prelazi na Isusove riječi o njegovom neposrednom odlasku, nakon čega je uslijedilo davanje “nove zapovijedi,” a što je zabilježeno u retku 35. Uzevši sve to u obzir, Spomen Večeru u Ivanovom izvještaju možemo smjestiti između redaka 35 i 36.

Da li su gornji prijedlozi o slijedu događaja u gornjoj sobi precizno točni ili ne, mi ne možemo biti u potpunosti sigurni. U stvari, nije presudno za naše razumijevanje važnih pouka tih sati biti sigurni u točan redoslijed. Međutim, mi možemo s pravom pitati zašto Ivan ne spominje uopće Isusovu uspostavu Spomen Večere, niti značenje simbola “kruha” i “trsovog roda,” budući da isti imaju tako važan značaj, kako je navedeno u 1 Dijelu ovog članka.

Ivan je bez sumnje znao da su Matej, Marko i Luka svi dali specifične izvještaje o proslavi Spomen Večere u gornjoj sobi. On je također bio svjestan da je Apostol Pavao kasnije ponovio Isusove upute, kako je zapisano u 1.Kor. 11:23-28. U vrijeme kad je Ivan pisao svoje Evanđelje, pred kraj prvog stoljeća, posvećena su braća već održavala Spomen Večeru nekih šezdeset godina. . Iz tih razloga, mi pretpostavljamo da je Ivan možda smatrao nepotrebnim da ponavlja taj dio večernjih događaja u svom izvještaju, i jednostavno to izabrao izostaviti.

JEDENJE NJEGOVOG TIJELA - PIJENJE NJEGOVE KRVI

Premda Ivan ne bilježi Gospodinovo uspostavljanje Spomen Večere u svojoj pripovijesti o Gornjoj sobi, on pruža važno svjedočanstvo na temu Isusovog tijela i krvi. U Ivanu 6:26-66, nama je dato Isusovo predavanje o kruhu života, njegovom mesu i krvi, zahtijevu da njegovi sljedbenici “jedu” njegovo meso i “piju” njegovu krv, i objašnjenje da se to nije trebalo smatrati doslovnim, nego da jesti i piti od njega znači “živjeti po” njemu.

Mi citiramo iz tog dijela izabrane dijelove Isusovih riječi: “Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji.” “Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.” “Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje - za život svijeta.” “Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!” “Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni.” “Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi

ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su."

Kako su istinite ove zadnje riječi. (redak 63) Doslovno jedenje Isusovog mesa ili pijenje njegove krvi "ne koristi ništa." Umjesto toga, hraneći se sa i pribavljajući si riječi koje je izgovorio, primjer kojeg je ostavio, i žrtvu koju je dao u korist svakoga, sve pod vostvom Svetog Duha, jeste ono što "oživljuje" njegove posvećene sljedbenike. Ivan je shvatio da te Gospodareve riječi, iako nisu izgovorene u gornjoj sobi, daju osnovu onoga što je mišljeno pod uzimanjem simbola Spomen Večere.

Možda i ne čudi da je ovo Isusovo predavanje, gore djelomično citirano, i koje je on održao kratko nakon hranjenja pet tisuća, jedino zapisano u Ivanovom Evanđelju. Sa njegove točke gledišta više od šezdeset godina kasnije, Ivan je možda shvatio da se proslava Spomen Večere, do jedne određene mjere, pretvorila u ceremonijalni obred. Prema tome, u njegovoj perspektivi značaja Spomen Večere, on je smatrao mnogo važnijim naglasiti veće duhovne pouke i svakodnevnu primjenu načela utjelovljenih u njenim simbolima, umjesto specifične upute pružene u gornjoj sobi što se tiče njenog godišnjeg obdržavanja.

ZAKLJUČAK IVANOVOG IZVJEŠTAJA

Zabilježivši kako je Isus dao "novu zapovijed," Ivan završava svoje svjedočanstvo o događajima iz gornje sobe, odabravši da ne ponavlja

uspostavu Spomen Večere što su pružili ostala trojica Evanđelista. Čineći to, on ostavlja da Isusova velika zapovijed strši kao konačna, sveobuhvatna pouka tih trenutaka provedenih sa njegovim učenicima. Ivan je razumio da bi uzimanje simbola Spomen Večere, bez ljubavi, bilo beznačajno, i smatrano da se čini “nedostojno.” (1 Kor. 11:29) Kako je otrežnjavajuće shvaćati vitalnu vezu između držanja ove godišnje Spomen Večere i ispunjenja Isusove zapovjedi o ljubavi jednih prema drugima.

Matejev i Markov izvještaj navode da su nakon održavanja Spomen Večere, Isus i učenici otpjevali himnu i krenuli prema Maslinskoj Gori, gdje je bio smješten Getsemani. (Mat. 26:30; Marko 14:26) U tom među razdoblju, Isus je dao svoju konačnu poruku učenicima, i zatim se molio za njih. I opet, samo Ivan bilježi te sve važeće riječi, koje nalazimo u poglavljima 14-17. U njima se nalazi jako mnogo duhovnih istina koje one budu razumjeli kad budu jednom bili začeti Svetim Duhom, i koje će svi posvećeni vjernici kroz cijelo Evandeosko Doba poznavati i primjenjivati u svom duhovnom životu. Kako je prekrasno znati da smo i mi uključeni u Isusovu poruku i molitvu. On se nije molio samo za jedanaest učenika, “nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u mene; da svi budu jedno; kao što si ti Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno.” (Ivan 17:20,21)

Ivanov jedinstveni izvještaj o gornjoj sobi - posebice Isusova pouka o poniznoj službi i davanju nove zapovijedi - postavilo je scenu za izvještaj o Gospodarevoj završnoj poruci i molitvi. Kako smo samo zahvalji da je taj ostarjeli i mudri Apostol vidio potrebu uključiti ta završna iskustva Isusove zemaljske službe u svoj izvještaj Evanđelja. Nastojmo oponašati Ivanovu perspektivu, i da dovršimo naš život ponizne službe i ljubavi vjerno, sve do smrti.

2016 DATUM GOSPODINOVE VEČERE

Ispravno vrijeme za Godišnje obilježavanje Kristove smrti biti će u Četvrtak 21 Travnja, 2016 nakon zalaska sunca.